

TUẦN BÃO

CHÍNH NGHĨA

Tại nhà thờ chính tòa trên đường Santa Clara hàng ngàn giáo dân Việt Nam đã kéo về dự lễ do đức Giám Mục DuMaine chủ tế. Ảnh trên đức Giám Mục đang cho ông Bài và Thiện rước mình Thánh Chúa.

(Ảnh Việt Nam Nhật Báo)

Địa Điểm Phân Phối Báo CHÍNH-NGHĨA

Kể từ nay, xin Quý Độc Giả liên lạc với Quý Vị thuộc Ban Chấp Hành hoặc Hội Đoàn sau đây để nhận báo:

TUẦN BÁO

CHÍNH-NGHĨA

BẢO TRỢ:

*Ban Chấp Hành và Giáo Dân
tại Đạo Đạo
Nữ Vương Các Thánh Ứ Đạo
Giáo Phận San Jose*

SÁNG LẬP:

*Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và
Hòa Bình
tại Giáo Phận San Jose*

*điều hành :
Hoàng-Đông*

địa chỉ:

*685 Singleton Rd.
San Jose, CA. 95111.*

*điện thoại:
(408) 224 - 8318.*

BAN CHẤP HÀNH

Chủ Tịch BCH/CHĐ: Trần Công Thiện ... 224-2470
Phó Chủ tịch: Ô. Nguyễn Văn Hiệt ... 270-7211
Tổng Thư Ký: B. Trần Thị Hải ... 238-3276
PT Tổng Thư Ký: Ô. Hà Duyên Khánh ... 227-6587
Thủ quỹ: B. Đỗ Điện Thoại ... 629-5938

KHU ĐÔNG SAN JOSE

Trưởng khu: B. Nguyễn Duy Liên ... 224-1006

KHU TÂY SAN JOSE

Trưởng khu: Ô. Phạm Minh Quý ... 251-6411

Phó Trưởng khu Ô. Nguyễn Cán ... 947-7507

Phó Trưởng khu Ô. Nguyễn Giang ... 298-5473

KHU NAM SAN JOSE

Trưởng khu: Ô. Bùi Trung Luân ... 578-3104

Phó Trưởng khu Ô. Đỗ Điện Thoại ... 629-5938

KHU BẮC SAN JOSE

Trưởng khu: Ô. Hồ Quang Nhật ... 274-9606

Phó Trưởng khu Ô. Bùi Văn Lâm ... 272-2523

Phó Trưởng khu Ô. Hà Duy Tiên ... 274-9514

KHU MTV. VIEW

Trưởng khu: Ô. Vũ Duy Thịnh ... 969-8681

Phó Trưởng khu Ô. Nguyễn Kim ... 967-1537

KHU SUNNYVALE

Trưởng khu: Ô. Nguyễn Ngọc Xuyên ... 262-3348

Phó Trưởng khu Ô. Trần Văn Ngọc ... 732-3792

Phó Trưởng khu Ô. Nguyễn Mạnh Kim ... 496-0979

KHU SANTA CLARA

Trưởng khu: Ô. Trần Văn Cát ... 734-2686

Phó Trưởng khu Ô. Nguyễn Văn Xoan ... 988-0316

Phó Trưởng khu Ô. Nguyễn Trinh Hiền ... 988-3930

KHU MILPITAS

Trưởng khu: Ô. Hoàng Ngọc Văn ... 942-8680

Phó Trưởng khu Ô. Phạm Kim Thành ... 923-5735

KHU CAMPBELL

Trưởng khu: Ô. Lê Văn Ý ... 378-6159

Phó Trưởng khu Ô. Ngô Minh Sơn ... 978-3386

Phó Trưởng khu Ô. Ngô Văn Xương ... 559-0815

HỘI ĐOÀN

- Legio Maria: Ô. Chương ... 744-1255

- Thiệu Nhi Thánh Thể: A. Bùi Định ... 274-2950

- Thanh Niên Công Giáo: A. Ng. Trọng Cường
... 227-2246

- Cầu Nguyện: Ô. Nguyễn Hữu Quỳnh ... 270-1836

- Các Bà Mẹ CG: B. Nguyễn Duy Liên ... 224-1006

- Giáo lý Thiếu Niên: A. Phạm Triệu ... 926-1846

- Giáo lý Tân Tòng: C. Phạm T. Kim Hằng ... 972-2014

- Hội Tương Tế: Ô. Trần Duy Dương ... 280-6789

- Cursillos: Ô. Nguyễn Du ... 245-4817

- Hội Kinh Thánh: C. Ngọc ... 224-8189

- Phong Trào Linh Thao: C. Phượng ... 274-8820

- Liên Minh Thánh Tâm: Ô. Hà Duy Tiên ... 274-9514

CHƯƠNG TRÌNH MỤC VỤ

Ủy Ban Mục Vụ trân trọng thông cáo:

1. Một buổi lễ cầu nguyện Hòa giải và Bình An cho giáo phận San Jose sẽ được tổ chức tại Thánh Đường Our Lady of Peace, Santa Clara vào lúc 5 giờ chiều ngày thứ bảy đầu tháng và đầu năm (3-1-1987).

Các giáo dân tham dự Thánh Lễ, và lần hạt chung với các giáo dân thuộc mọi sắc tộc bằng 5 thứ tiếng, trong đó có tiếng Việt Nam. Sau đó, giáo dân VN sẽ đốt nến, dâng hoa và cầu nguyện trước tượng Đức Mẹ. Ban tổ chức sẽ cung cấp nến. Xin các giáo dân mang hoa nhiều ít tùy ý.

2. Một buổi hành hương sẽ được tổ chức vào lúc 1 giờ chiều Chúa Nhật, ngày 11-1-1987 nhằm lễ kính Chúa Giêsu chịu phép rửa. Các giáo dân sẽ xưng tội với các linh mục Việt Nam nếu muốn và tham dự Thánh Lễ Misa bằng tiếng Việt trong đó có bí tích rửa tội dành cho các thân nhân và con em giáo dân Họ Đạo. Danh sách và lý lịch những người muốn chịu phép rửa tội xin được nộp cho Ủy Ban Mục Vụ càng sớm càng tốt. Các giáo dân muốn tham dự, xin tập trung tại Trung Tâm Họ Đạo vào lúc 12:30 chiều cùng ngày. Quý vị nào có xe van, xin vui lòng sử dụng để có thể chở giúp những người không có xe.

3. Kể từ nay cho tới khi có thông cáo mới, xin các giáo dân tham dự Thánh Lễ Chúa Nhật và các lễ buộc tại nhà thờ Chánh Tòa (góc đường E. Santa Clara và đường số 8) vào lúc 9 giờ 30 sáng. Trong khi dự thánh lễ chúng ta sẽ cầu nguyện bằng tiếng VN trong sự yên lặng hoàn toàn và tiếp tục để dành tiền xây dựng một giáo xứ thể nhân VN tương lai. Dĩ nhiên tài sản của giáo xứ sẽ được dâng cúng cho Giáo Hội.

Làm tại San Jose ngày 1-1-1987.

**TRONG THỜI GIAN CẨM LỄ VIỆT
NAM, CÁC GIÁO DÂN QUYẾT
ĐỊNH:**

- 1. DỰ THÁNH LỄ MỸ VÀO MỖI
CHÚA NHẬT LÚC 9 GIỜ 30
SÁNG, TẠI NHÀ THỜ CHÍNH
TÒA (GÓC ĐƯỜNG E. SANTA
CLARA VÀ ĐƯỜNG SỐ 8 SAN
JOSE).**
- 2. TIẾP TỤC ĐỂ DÀNH TIỀN
TRONG CÁC THÁNH LỄ ĐỂ
XÂY DỰNG MỘT GIÁO XỨ
THỂ NHÂN VN TƯƠNG LAI.**

LỜI NGUYỆN ĐẦU NĂM DƯƠNG LỊCH 1987 CỦA ÔNG CHỦ TỊCH BAN CHẤP HÀNH HỌ ĐẠO

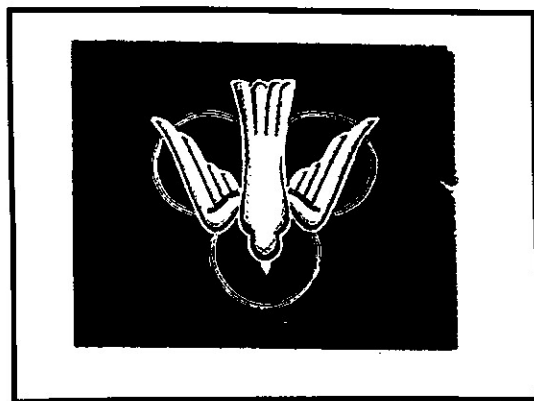
* * *

Hôm nay, ngày đầu năm 1987, tôi nguyện xin Thiên Chúa ban ơn và phù hộ cho Hàng Giáo Phẩm, đặc biệt đối với những chủ chăn biết thông cảm và thương yêu đàn chiên Việt Nam tha hương. Tôi xin Thiên Chúa trả công cho quý chức trong Ban Chấp Hành, bao gồm quý vị đại diện dân cử, quý vị trong Ban Thường Vụ và các ban chuyên môn, quý vị trưởng các hội đoàn hay phong trào Công giáo tiến hành. Xin Chúa trả công cho Quý vị đang sinh tiền hay đã khuất về những công lao trong bao nhiêu năm góp công xây dựng và bồi đắp cho cộng đồng. Ý thức được sự trưởng thành của cộng đồng và nhu cầu thiêng liêng thực tiễn của tập thể người công giáo Việt Nam, đa số giáo dân đã thỉnh cầu Bề Trên ban cho giáo xứ thể nhân để sống đạo theo truyền thống, đồng thời mở mang nước Chúa ngay trong khối người đồng hương tỵ nạn. Thế nhưng, Bề Trên lại muốn giáo hữu Việt Nam hội nhập vào các giáo xứ địa phương càng sớm càng hay. Do đó, thử thách đã đến với giáo dân Họ Đạo, con cháu của các tiền nhân tử đạo Việt Nam anh hùng. Tôi cảm phục tinh thần quyết tâm tranh đấu của họ, nhóm người gồm mọi tầng lớp giáo dân, thuộc mọi lứa tuổi, ngày đêm kiên trì tham gia hoạt động dưới mọi hình thức để phục vụ Chính Nghĩa. Tôi cầu xin Thiên Chúa ban mọi phúc lành cho từng người và từng gia đình giáo dân Họ Đạo đang lo cho tương lai của con cháu bằng cách xây dựng một giáo xứ thể nhân, hình ảnh của Quê Hương và Giáo Hội Việt Nam ngàn đời yêu dấu. Xin Chúa giúp sức cho nhóm chủ biên tuần báo Chính Nghĩa cũng như những ân nhân của tờ báo, đã đóng góp tim óc, sức lực, và tiền bạc để nuôi dưỡng cơ quan truyền bá Chính Nghĩa.

Trong đêm Giáng Sinh vừa qua, trước cử tọa trên 2.500 người đến tham dự buổi lễ cầu nguyện Hòa Giải và chương trình ca-vũ-nhạc mừng Chúa Giáng Sinh tại trường trung học Andrew Hill, tôi đã xin Chúa ban Bình An cho những người thiện tâm trong cộng đồng, kể cả những người anh em đang gây đau

khổ cho Họ Đạo. Một số người thuộc nhóm này đã từng là cộng sự viên của tôi, tôi biết họ có thiện tâm nhưng vì hiểu lầm hoặc bị tham vọng cá nhân chi phối nên đã đi vào con đường chống đối nguyện vọng của cộng đồng.

Họ đã bị đánh lừa bởi luận cứ cho rằng nguyện vọng của giáo dân đúng nhưng hành động sai. Tôi xin hỏi những người anh em thiện tâm của tôi: Nếu chúng ta đã van xin, thỉnh nguyện nhiều lần mà Bề Trên vẫn làm ngơ, ép buộc chúng ta vào chính sách độc đoán, ngược lại chủ trương của giáo hội, thì anh em nghĩ: vâng lời Thiên Chúa hay cá nhân Giám Mục. Có dự đại hội thường niên của Hội Đồng Giám Mục Hoa Kỳ năm 1986, người công giáo mới thấy rằng nhiều Tổng Giám Mục đang đi trên con đường phản lại Giáo Hội. Các anh em nghĩ sao về công luận Hoa Kỳ cho rằng giáo dân Họ Đạo có quyền đấu tranh bất bạo động theo luật pháp xứ này qui định. Nếu theo dõi phản ứng của các hệ thống truyền hình trong đêm Giáng Sinh 86 công luận cho thấy rằng giáo dân Việt Nam đang bị áp bức và kỳ thị. Các anh em có quyền tự do ghi tên vào giáo xứ Mỹ nhưng tại sao lại tự nguyện làm công cụ cho Giám Mục đánh phá cộng đồng vì họ nhắc nhở trách nhiệm thành lập giáo xứ thể nhân của Ngài.

Giáo dân Họ Đạo không hiểu nổi lý do thúc đẩy người anh em của mình mượn trụ sở USCC, lập nhóm và ra báo để phục vụ chủ trương của giám mục, có hại cho tương lai thế hệ mai hậu của dòng giống Việt Nam trong đó có con cháu của họ. Chỉ còn có một cách giải thích là các anh em bị chóa mắt vì quyền lợi cá nhân. USCC có thể đã ban đặc ân hay công ăn việc làm cho họ. Anh em cũng có thể được hứa hẹn những chức vụ trong thể chế giáo xứ tương lai nhưng chắc chắn anh em sẽ bị nhân dân nguyên rủa. Liệu anh em có chịu nổi những lời chỉ trích như trong bài hát tiền chiến tựa đề: Máng Lê Tắc? Tôi cầu cho anh em có dịp được bình tâm suy nghĩ và nhận ra Chính Nghĩa.

Tôi cầu nguyện nhiều cho những anh hùng vô danh của Họ Đạo. Tôi biết rất nhiều người đã và đang hy sinh cho cộng đồng nhưng không cần người khác biết danh tánh. Tòa Giám Mục cũng nhận ra chi phí lớn lao của 25 số báo Chính Nghĩa (ấn hành 2,500 mỗi tuần) nhưng vẫn chưa tin là do tiền giáo dân tự nguyện đóng góp vì những lời báo cáo xuyên tạc hoàn toàn.

Giáo dân quyết tâm hy sinh để bảo vệ cơ sở của Họ Đạo vì họ biết rõ mục đích của họ khi thực hiện công đức đóng góp. Họ sẽ bảo vệ cơ sở Họ Đạo như giữ gìn chính quê hương đất nước của họ, chính nền văn hóa của dân tộc họ. Có lẽ vì không biết lịch sử dân tộc Việt Nam, Tòa Giám Mục mới đề ra chính sách đồng hóa như vậy. Nếu dân Việt Nam để bị đồng hóa, chúng ta đã nói tiếng Tàu, theo phong tục Tàu, sau khi bị Trung Hoa đô hộ gần 1,000 năm.

Dưới thời Pháp thuộc, mặc dầu có những tên Việt gian bán nước, nhưng kết cuộc thế nhân dân vẫn thắng. Người Công giáo Việt Nam tại Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo tại San Jose, muốn nói cho Tòa Giám Mục San Jose và giáo dân Hoa Kỳ biết rằng họ rất thương mến Giáo Hội và Hàng giáo phẩm nhưng xin đừng bắt công và kỳ thị họ. Họ chỉ muốn hưởng quyền lợi và thể chế mà Giáo Hội Mẹ đặc biệt dành cho họ, những người tị nạn tha hương. Chính Nghĩa của họ là muốn bảo vệ và phát huy truyền thống văn hóa dân tộc. Họ không chống Giáo Hội Công Giáo, và không bao giờ có ý định tách rời khỏi giáo hội, người Mẹ nhân từ luôn luôn thương mến họ; tuy nhiên họ không thể chấp nhận một chính sách độc tài và kỳ thị trong xã hội tự do, dân chủ này.

Sau cùng tôi xin Chúa gìn giữ và che chở cho thể chế dân chủ, đặc nhân tâm của cộng đồng. Sở dĩ cộng đồng lớn mạnh và có được sự hậu thuẫn của đa số giáo hữu như ngày nay là nhờ nội quy dân chủ, một Ban Chấp Hành dân cử, do giáo dân trực tiếp bầu ra. Thế mà, Tòa Giám Mục lại không muốn nhìn nhận Ban Chấp Hành, xóa bỏ truyền thống tốt đẹp của Cộng Đồng từ ngày thành lập để có toàn quyền kiểm soát và chỉ huy. Sức đề kháng và tự vệ của nhân dân sẽ chống lại mọi âm mưu tiêu diệt cộng đồng. Tuy nhiên, Tòa Giám Mục đang dùng thân quyền lẫn thể quyền để thực hiện chính sách.

Tóm lại, nhân ngày đầu năm, tôi nguyện xin Chúa che chở cho Cộng đồng, những người đã cùng tôi góp công xây dựng một giáo xứ thể nhân để bảo tồn văn hóa dân tộc Việt Nam. Trong đêm Giáng Sinh giáo dân Họ Đạo đã cầu nguyện cho hàng Giáo Phẩm và xin Chúa ban Bình An cho tất cả những người thiện tâm. Mong rằng những người thiện tâm nhìn thấy Chính Nghĩa, cùng với nhân dân quyết tâm tranh đấu cho nhân quyền. Tôi tin tưởng rằng Thiên Chúa sẽ giúp đỡ giáo dân Họ Đạo thêm sức mạnh để vượt qua mọi khó khăn, thử thách, đồng thời soi sáng cho Bề Trên, chủ chiên đã được Ngài giao trách nhiệm chăm sóc đoàn chiên của Ngài. Nguyện xin Chúa ở cùng các giáo dân Họ Đạo chúng con. Xin Chúa là Trung tâm của Trung Tâm Họ Đạo chúng con.

NGUNG ĐÓNG GÓP TIỀN Phải Chẳng Là Một Tội ?

TRẦN HOÀI QUỐC

Điều răn thứ 5 trong 6 điều răn của Giáo Hội Công Giáo Hoa Kỳ được Công Đồng Baltimore thứ 3 ấn định là “Hãy đóng góp trợ giúp Giáo Hội và Cha Xứ”. (Contribute to the support of the Church and its pastors). Ngày hôm nay trong cuộc tranh đấu của Cộng đồng San Jose, giáo dân quyết định ngưng đóng góp tiền vào nhà thờ, phải chăng là phạm tội nghịch điều răn thứ 5 của Giáo Hội Hoa Kỳ?

Tương nên cùng nhau ôn lại dòng lịch sử của Công Đồng Baltimore. Ngày xưa Công đồng chung là một vấn đề họa hiểm, chừng một thế kỷ mới có một lần nhóm họp toàn thể giám mục khắp thế giới. Còn phần lớn mỗi miền có vấn đề riêng cần phải nghiên cứu và học hỏi quyết định với nhau. Những công đồng miền muốn có giá trị thì phải có đại diện của Đức Giáo Hoàng hoặc là sự bàn phê của Ngài sau đó. Ở Việt Nam chúng ta ngày xưa thì công đồng miền tức là Công đồng Đông dương gồm Cao Miên, Ailao, Việt Nam.

Công đồng miền ở Mỹ là bảy Công đồng Baltimore ở Maryland có từ 1829-1849. Công đồng Baltimore I, họp ngày 19-5-1829 do Đức Tổng Giám Mục Francis Kenrick là sứ giả của Tòa Thánh. Công đồng thảo những nét đại cương về đời sống họ đạo, nghi lễ, điều hành tài sản và giáo dục tôn giáo. Công đồng Baltimore II từ 7-21/10/1866 dưới sự chủ tọa của Đức Tổng Giám Mục Martin Spalding, lên án một số lạc thuyết thịnh hành, bàn về quy luật thiết lập địa phận. Công đồng Baltimore III do Đức Tổng Giám Mục James Gibbons triệu tập từ 9-11 đến 7-12/1884 ấn định sách giáo lý, khuyến khích mở trường tiểu học, lập đại học Công Giáo Washington DC (1889) ấn định 6 ngày lễ buộc và giữ chay và đổi luật 5 của Lục điều Hội Thánh là “giữ chay những ngày Hội Thánh buộc” thành “đóng góp trợ giúp Giáo Hội và Cha Xứ”.

Còn 4 lần họp khác nữa ở Baltimore nhưng không có nhiều điều quan trọng cho tới khi thành lập Hội Đồng Giám Mục Hoa Kỳ 1966 có những kỳ họp hàng năm và Đại Hội năm nay (1986) họp tại Washington DC và phái đoàn đại diện giáo dân San

Jose đã có mặt để đặt vấn đề thành lập giáo xứ cho toàn thể người công giáo VN tỵ nạn tại Hoa Kỳ.

1. NGUNG ĐÓNG TIỀN KHÁC VỚI KHÔNG ĐÓNG TIỀN.

Tôi nhớ câu kinh năm thánh 1950 rằng: “Nhiều nơi không thờ kính ảnh Mẹ, tuy ngày nay phải cất dấu để mai sau trưng bày”. Trường hợp ngưng đóng tiền cũng vậy. Cộng đồng Công giáo San Jose chẳng hề chủ trương chấm dứt việc trợ giúp Hội Thánh hay Cha Xứ mà chỉ muốn tạo thành **áp lực** để giới lãnh đạo thi hành luật chung của Hội Thánh.

Dẫn chứng rõ ràng nhất là trước ngày biến động dân San Jose vẫn thường đóng góp \$12,000 một tháng gồm tất cả tiền quyền Chúa Nhật tiền khẩn và ủng hộ. Cho nên ngoài những chi phí phượng tự, ẩm thực, thù lao, số tiền để dành đã lên \$65,000 và dùng \$30,000 để mua nhà ở cho các Linh Mục để Trung Tâm Họ Đạo có thêm cơ sở sinh hoạt và nay còn \$35,000 trong trương mục. Nhận thấy Tòa Giám Mục như muốn có cử chỉ hòa giải nhân vụ đón Linh Mục Thiệp về San Jose thì giáo dân đã tiếp tục đóng tiền trong 2 tuần và tiền thu trong 3 buổi lễ được \$2,000 mỗi tuần. Và 2 tuần qua, giáo dân lại vẫn tiếp tục ngưng đóng góp như một thái độ tiêu cực phản kháng cho đến khi hai thỉnh nguyện được thỏa mãn. Nói cho đúng chỉ có một thỉnh nguyện giáo xứ thể nhân mà thôi. Vấn đề Cha Dương chỉ là tùy phụ vì Cha Dương từng chống việc thành lập một giáo xứ như vậy.

Thế cách ngưng đóng tiền trên làm ta nhớ đến chiến tranh chống thực dân Pháp ở Bắc Việt thuở trước. Toàn dân tham gia chiến dịch tiêu thổ kháng chiến khiến cho lính Pháp không tìm được điểm tựa dung thân. Và trước khi lính Pháp đến làng nào thì làng đó đã trở thành tan hoang không lương thực tiếp cứu, không nhận sự chỉ điểm, không đường lối đi lại dễ dàng. Chiến dịch tiêu thổ kháng chiến đã cản trở rất lớn sự bành trướng của thực dân.

Cũng vậy, việc ngưng đóng góp tiền trong Thánh lễ Chúa Nhật đã được toàn thể tích cực tham gia thể theo lời kêu gọi của Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình là một hành động vô cùng ý nghĩa và có tác

dụng khiến cho Tòa Giám Mục phải tìm cách giải quyết vấn đề mau lẹ.

Tối thứ bảy 29/11/86 trong nhà thờ Our Lady of Peace có chừng 1,500 dự lễ mà chỉ 60 người góp tiền tức chỉ có 4% người góp tiền. Sự im lặng gần như thành trụ đồng vững chắc, như dãy Trường Sơn nín thình kiền trĩ trước giông bão cuồng phong mây phủ gió gào, sự thụ động không nói lên một lời mà là cả một bài diễn văn hùng hồn không bút nào tả nổi, không ống kính nào ghi nhận những sự sôi trong tâm can con người dự lễ. Vị Khuê có 2 câu thơ khá hay:

*Lặng im là cũng nói năng
Lặng im là cũng nói rằng ta đây*

“Ta đây” là một khối duy nhất, một đồng tâm, đồng tính, đồng khổ, đồng gan cộng tác. Chúng ta có mặt chốn này như cam kết long trọng cho một ngày huy hoàng của con cháu mai sau nhìn lại lòng phấn đấu cam go để hãnh diện noi gương hào hùng của đấng bậc cha anh trước.

Sự kết đoàn của một khối nhất tề là hứa hẹn sự thành công đang đến, là tương lai chân trời đang mở rộng, một kết thúc của cuộc tranh đấu đời đời rạn vỡ. Cổ nhân thường nói:

“Mãnh hổ bất như quần hồ”

là như vậy. Hành động của chúng ta là một loạt những thông điệp gửi thẳng đến giới lãnh đạo để xin xét lại những vi phạm hiến luật và những lạm dụng quyền hành.

Nói rằng vi phạm hiến luật. Vì trong thế giới Công Giáo có luật nào cao hơn Bộ Giáo Luật đâu. Nó còn hơn cả hiến chương của một quốc gia, vì công giáo là một tổ chức quốc tế mà Bộ Giáo Luật phải được tôn trọng như bản văn pháp lý cao nhất của tổ chức này. Vậy mà Đức Giám Mục San Jose đã coi nhẹ bản hiến luật của Giáo Hội cố tìm mọi cách chạy chữa.

Cộng đồng San Jose đã nói nhiều! Quá nhiều thỉnh nguyện, văn thư, trao đổi. Và đã đến lúc phải hành động quyết liệt, phải có thái độ dứt khoát rõ ràng. Và vì vậy ngưng đóng tiền là một chiến thuật trong các chiến thuật để thực hành chiến lược: **giáo xứ thể nhân**. Giáo xứ thể nhân là **quyền lợi** (right) của người Việt Nam và là một **bổn phận** (obligation) của Đức Giám Mục. Thế nên ĐGM đã vi phạm hiến luật 518.

Nói rằng lạm dụng quyền hành vì thiết lập giáo xứ thể nhân là bổn phận của ĐGM thì ĐGM đã hạ đòn những ai chủ trương và đề bạt thỉnh nguyện này. Trước hết là linh mục Nguyễn Văn Tịnh rồi tới

các ông Trần Công Thiện, Trần An Bài.

Đối với LM Tịnh thì phải ra đi khỏi địa phận. Theo một nguồn tin truyền đi thì LM Tịnh đã ký một giấy cam kết không trở về địa phận San Jose nữa. Thực hư thế nào thì chỉ một Cha Tịnh và Tòa Giám Mục biết thôi, nhưng trước thái độ hàng phục và chuẩn bị cho sự ra đi những 9 tháng trời cũng cho thấy Tòa Giám Mục dọn đường để tiêu diệt tận nguồn gốc cái thỉnh nguyện thành lập giáo xứ ngày 2/6/84.

Còn hai ông Thiện và ông Bài bị đập cho chí tử với cái đòn “vạ tuyệt thông”. Vạ tuyệt thông này có bao giờ trở thành thứ “vạ tuyệt thông” đã giáng cho Jan d’ Arc thuở nào để rồi 500 năm sau kẻ bị coi là rối loạn, bị đốt cháy thê thảm, bị làm nhục đủ điều lại được tuyên phong là hiển thánh không nhỉ. 500 năm mới rửa được tiếng nhục thì “được vạ má sừng”. Nhưng có gì đâu. Bao chiến sĩ vô danh đã nằm xuống, bao nhiêu kẻ bị lên án thê lương nhưng thực tế họ đã xây dựng cho quốc gia, đạo giáo. Chân lý là con đường phải theo. Thành bại không phải thước đo chí anh hùng hoặc tài kinh bang tế thế.

2. NGUNG ĐÓNG TIỀN LÀ SẼ ĐÓNG TIỀN.

Vậy thì câu định nghĩa rõ nhất cho thái độ ngưng đóng tiền là **sẽ đóng tiền**. Người ta kể rằng trong suốt cuộc họp hội đồng Giáo Xứ Địa Phương, bàn về vấn đề bảo trợ người VN vào trong Họ Đạo. Một trong số quý chức đã phát biểu:

— Vậy số tiền \$400,000 lạc quyền cho người ty nạn đã tiêu như thế nào để chúng tôi có thể tổ chức một cuộc lạc quyền mới cho địa phương.

Quý chức ấy không muốn đóng tiền bởi vì đã đóng tiền nhiều rồi mà sự xử dụng số tiền \$400,000 lạc quyền cho người ty nạn ra sao thì không biết, chỉ biết rằng số tiền ty nạn cho mỗi đầu người thì USCC đã tùy hoàn cảnh mà thu dứt \$300, \$200 hoặc \$100 cho dịch vụ văn phòng. Một người làm trong USCC trả lời cho câu hỏi của ty nạn:

— Số tiền chúng tôi giữ là để giúp 20, 40, 50 năm sau nữa, khi không còn quỹ nào giúp đỡ quý bạn.

Và để đáp lại lời phát biểu của đại diện USCC, một người ty nạn VN đã đáp lại một câu thật khó nghe nhưng cũng mang nhiều ý nghĩa cay đắng:

— Người ăn trộm cũng giải thích như vậy được! Nó nói giữ giùm cho khổ chủ để 30, 40, 50 năm sau nó trả lại!

Vấn đề ngưng đóng tiền của Cộng Đồng San Jose chỉ có ý nghĩa là sẽ đóng tiền, sẽ ủng hộ, sẽ hợp tác nếu ĐGM thi hành hiến luật 518, nếu ĐGM trung thành với đường lối mục vụ của Hội Thánh đặc biệt

lo cho người xấu số.

Trở về với lịch sử thì sự góp tiền vào đền thờ có từ đời Cựu Ước. Sách Lêvi nói đến thuế thập phân (10 phần 100) đầu tiên trong sách Thánh:

“Mười phần trăm hoa lợi thổ sản hoặc là lúa hạt từ đồng rẫy hay hoa trái trên cây cối thuộc về Chúa, đã được thánh hiến cho Ngài”.

(Lêvi 27, 30)

Rồi đến sách Thứ Luật nói rõ ràng hơn: “Mỗi năm, người sẽ tính thập phân của mọi hoa lợi, xuất tự đồng ruộng, giống người gieo, người sẽ ăn trước nhan Giê-vê Thiên Chúa của người ở chỗ người sẽ chọn để cho Danh Người cư trú, thập phân về lúa, nước ruộng, dầu tươi, cùng với vật đầu lòng ngưi dương, ngô hầu người học cho biết kính sợ Giê-vê Thiên Chúa của người mỗi ngày” (Deb. 14, 22)

Đó là việc đóng góp xây dựng Đền thờ và công cuộc phát triển sinh hoạt tôn giáo. Dầu vậy sự đóng góp mà Chúa đặt lên hàng đầu đó là lòng **trung nghĩa, chân tín** mà Chúa Giê-su minh định ở Tân Ước:

“Khốn cho người, kỹ lục và biệt phái giả hình, người đi nộp thuế thập phân về bạc hà, thì là, rau húng sau khi đã bỏ lơ những điều trọng đại hơn cả của lề luật: dạ chính trực, lòng nhân nghĩa, sự thành tín, chính các điều này phải thi hành mà đừng bỏ các điều kia” (Mt 23, 23)

Chúa đã sửa sai những kẻ quyền thế Do Thái để đi vào một thực hành cụ thể có giá trị mãi mãi và ở bất cứ đâu:

“Chính các điều này phải thi hành mà đừng bỏ các điều kia”. Các điều này là **chính trực, nhân nghĩa** và **thành tín**. Các điều kia là dâng thuế thập phân về các hoa lợi, dù chỉ là những hoa lợi nhỏ nhất như bạc hà, rau húng.

Nếu bây giờ ta làm sự phân tích giữa chính trực, nhân nghĩa, thành tín của Địa Phận San Jose với bạc hà, thì là, rau húng thuộc tiền đóng góp của Cộng Đồng San Jose thì quả là có một mối liên hệ khăng khít như chồng với vợ. Nói theo toán học là **tỉ lệ thuận giữa nhân nghĩa của Tòa Giám Mục với tiền đóng góp của Cộng đồng San Jose**. Và nếu ngày nay tiền đóng góp hầu như không có (chắc chắn là không rồi đấy!) thì biểu thức trung nghĩa của Tòa Giám Mục đối với Hội Thánh là rất thiếu sót trong thực thi điều 518; Nói phổ quát hơn, sự dâng cúng bạc hà, thì là, rau húng chỉ thực sự bắt đầu trở lại nếu Tòa Giám Mục trung thực với sứ mạng của mình là đặc biệt săn sóc những người thiếu thốn, thiệt thòi trong lãnh vực tinh thần tôn giáo.

Hóa ra, sự ngưng đóng tiền mang một ảnh hưởng lớn vang động trong trí óc những người lãnh đạo. “**Đóng tiền**” vẫn được quan niệm là rất thiết thân cho con người vì nó “**liền khúc ruột**”. Nên khúc ruột nào đó của Tòa Giám Mục bị teo lại mà Tòa Giám Mục lại chẳng đau đớn sao được.

Khi khúc ruột ấy trở nên một chứng bệnh trầm trọng thì Tòa Giám Mục dù có quay đi tìm thầy thuốc ở nơi nào chẳng nữa kể cả 23 người được Tòa Giám Mục yêu mến đề cử cho đi cầm giỏ xin tiền cũng không thể đem lại sự bình phục, ngoại trừ nhân nghĩa, chính trực và trung thành.

* * *

Đến đây suy tư dẫn đến câu trả lời cho phần mở bài là cộng đồng San Jose không làm tội, mà làm **nhân nghĩa** cho người đời soi; làm **chính trực** cho lương tâm con người đối diện với Thiên Chúa hơn là những ngôn từ, chức vụ có tính cách che đậy sự thật phủ khoả tiếng nói trung thực của con tim chân chính sắt son; làm **trung thành** cho căn bản sinh hoạt tôn giáo.

Ngoại quốc thường dùng chữ **giáo hữu** là “faithful” mà ta nên dịch là **tín hữu**. Tức là người có lòng tin. Tin vào ai? Vào đức Kitô. Và nếu Đức Kitô không chết thì ta được gì và nếu Ngài chết mà chẳng sống lại thì cái chết của Ngài nào có ý nghĩa gì cho niềm tin của ta.

Thế nên, việc ngưng đóng tiền lại trở nên một nghĩa cử của **bác ái** nhắc nhở Bề Trên xét lại vấn đề giáo xứ thể nhân. Việc nhắc nhở xin xét lại ở trong ý nghĩa của cuộc đấu tranh mà Cộng Đồng San Jose đã làm vang động trên toàn thế giới. Dầu vậy, thế giới rất ít được biết khía cạnh thâm thúy, sâu sắc và bén nhọn của chiến thuật ngưng đóng góp tiền mà tôi đem chút tâm tư của người đồng hương cùng tìm hiểu và khích lệ Quý Bạn.

TRẦN HOÀI QUỐC

San Jose, ngày 21 tháng 12 năm 1986

THƯ MỜI

Dự Lễ Cầu Nguyện Hòa Giải

Kính gửi :

- Đức Giám Mục Pierre DuMaine
- Linh Mục Terrence Sullivan, Tổng Quản Địa Phận
- Linh Mục Eugence Boyle, Phát Ngôn Viên Địa Phận
- Quý Linh Mục, Tu Sĩ Nam Nữ Việt nam
- Các cơ quan Truyền Thông Việt Mỹ
- Quý Tổ Chức, Hội Đoàn Công Giáo trong Giáo Phận San Jose
- Các Giáo dân tại Giáo Phận San Jose.

Kính thưa quý vị,

Từ 2,000 năm trước, Chúa Hải Nhi từ trời cao giáng thế trong máng cỏ đơn sơ, khó nghèo. Chúa đến mang lại Hoà Bình, Công Lý. Chúa đến để đem sự cứu rỗi bất diệt. Chúa đến để đem lại an hoà vào những nơi tranh chấp. Trong ý nghĩa thiêng liêng của mùa Giáng Sinh an bình trên khắp thế giới, Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo quyết định tổ chức **MỘT BUỔI ĐẠI LỄ CẦU NGUYỆN HOÀ GIẢI** tại Trường Trung Học Andrew Hill, kế cận Trung Tâm Họ Đạo số 685 Singleton Toad, San Jose, Ca 95111, từ 7 giờ đến 7 giờ 30 tối ngày thứ tư 24/12/1986.

Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam cũng như Họ Đạo chúng tôi vô cùng hân hạnh ước mong được đón tiếp Đức Giám Mục Pierre DuMaine thật long trọng và đầy tình Cha Con như Lễ Giáng Sinh năm 1984 tại Hí Viện Performance Arts, San Jose.

Cộng Đồng chúng tôi cũng hân hạnh ước ao được đón rước Quý Tu Sĩ Nam Nữ và Quý Hội Đoàn, Tổ Chức Công Giáo thuộc Địa Phận San Jose đến tham dự buổi cầu nguyện này, vì Cộng Đồng chúng tôi biết rằng hơn ai hết, Quý vị là những người hăng lo lắng và thương yêu Cộng Đồng chúng tôi. Với những lời cầu nguyện sốt sắng của Quý Vị chúng tôi tin chắc rằng Chúa sẽ là Vị Trung Gian, hoà giải và là Vị Danh Y hàn gắn mọi vết thương trong Cộng Đồng chúng tôi.

Sự tham dự của Quý Vị là dấu chỉ tinh thần hoà giải bác ái và độ lượng để các giáo hữu của Cộng Đồng Công Giáo San Jose noi theo.

Sau lễ cầu nguyện này, chúng tôi kính mời Quý Vị vui lòng ở lại để tham dự buổi văn nghệ mừng Chúa Giáng Sinh 1986.

Trân Trọng kính chào,

Trần An Bài

Tiền Sĩ Trần An Bài

TS TRẦN AN BÀI TRẢ LỜI 6 CÂU HỎI CỦA V.N.N.B LIÊN QUAN ĐẾN ĐẠI LỄ CẦU NGUYỆN HÒA GIẢI

Trích VIỆT NAM NHẬT BÁO

San Jose (VNNB) - Trong số báo hôm qua chúng tôi đã đăng tải bản tin của Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình về việc Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo sẽ tổ chức một Đại Lễ Cầu Nguyện Hòa Giải vào tối thứ tư 24-12-86 tại trường Trung Học Andrew Hill cạnh Trung Tâm Họ Đạo đường Singleton.

Đồng thời một bản tin của tòa Giám Mục San Jose, trong đó Đức Giám Mục DuMaine đã bày tỏ ý định là Ngài sẽ mở lại các Thánh Lễ bằng tiếng Việt cho giáo dân Việt Nam càng sớm càng tốt. Và ngài cũng cho biết cảm nghĩ đau đớn, chua xót của Ngài trong quyết định bắt buộc này.

Trước những sự việc nêu trên, nhiều độc giả đã tỏ thái độ phấn khởi, hi vọng và cho rằng đó là những dấu hiệu có thể đi đến hòa giải giữa tòa Giám Mục và giáo dân họ đạo về các bất đồng đã đưa đến tranh chấp suốt mấy tháng vừa qua.

Để giúp bạn đọc biết thêm một vài chi tiết liên quan đến buổi Đại Lễ Cầu Nguyện Hòa Giải do Họ Đạo NVCTTD tổ chức, chúng tôi đã mở cuộc phỏng vấn chớp nhoáng Tiến sĩ Trần An Bài qua đường giây điện thoại. Sau đây là nguyên văn sáu câu hỏi và các câu trả lời :

HỎI : Sau khi gửi thư mời xin Tiến Sĩ cho biết đã nhận được sự trả lời hoặc phản ứng nào từ : Tòa Giám Mục, Linh Mục Lưu Đình Dương, Ủy Ban Bảo Vệ Đức Tin ?

TRẢ LỜI : Cho đến 4 giờ chiều ngày hôm nay, thư ba 23-12 có lẽ còn quá sớm để chúng tôi nhận được sự trả lời chính thức từ phía Tòa Giám Mục hay của các vị Linh Mục Việt Nam trong vùng, các nam nữ tu sĩ cũng như tất cả các đoàn thể, tổ chức công giáo trước đây có lập trường khác biệt với Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý Hòa Bình cũng như của

cả Linh Mục Lưu Đình Dương. Tuy nhiên trong suốt ngày hôm nay khi Bản Tin của Việt Nam Nhật Báo được phát hành rộng rãi khắp vùng Bay Area cũng như miền Bắc California, chúng tôi đã nhận được nhiều sự thăm hỏi, tán thưởng, chúc mừng cho sáng kiến cầu nguyện hòa giải của chúng tôi.

HỎI : Xin Tiến sĩ cho biết có gì để bảo đảm cho những chuyện đang tiếc không xảy ra ?

ĐÁP : Thật sự từ khi có những biến động trong Cộng Đồng Công Giáo San Jose, vẫn chưa có gì đáng tiếc xảy ra như dự luận nhiều lúc đồn đãi. Đã thế giáo dân thuộc Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo là những người có tinh thần đạo đức và kỷ luật thì chúng tôi nghĩ rằng sẽ không có một chuyện gì đáng tiếc sẽ xảy ra nhất là trong ngày Chúa đến để mang lại bình an cho nhân loại, trong đó có Họ Đạo chúng tôi.

HỎI : Và nếu có những phản ứng sôi nổi của giáo dân thì Ủy Ban có những biện pháp gì để đối phó ?

Chính sách của chúng tôi từ trước đến nay là mọi kế hoạch, chương trình đều được quyết định bởi giáo dân và nay chính giáo dân quyết định mời tất cả các vị lãnh đạo tinh thần, tất cả mọi xu hướng đều ngồi lại với nhau, tay trong tay với tinh nghĩa anh em ruột thịt cùng máu mủ, tổ tiên để tìm một đường hướng hòa giải cho Cộng Đồng thì chúng tôi nghĩ rằng không cần phải có một biện pháp gì để đối phó.

HỎI : Trong trường hợp đức Giám Mục DuMaine không đến mà chỉ cử đại diện hoặc từ chối đến tham dự thì tinh thần hòa giải đối với quý vị có thay đổi không ?

ĐÁP : Tinh thần hòa giải của Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình thật sự đã có ngay từ khi khởi đầu, kể từ khi chúng tôi đệ trình hai thỉnh nguyện và luôn luôn chúng tôi tâm niệm là mọi việc, mọi hành động đều phải đặt nặng trên căn bản hòa giải. Dẫu rằng đức Giám Mục DuMaine hoan hỉ chấp nhận hay bác bỏ thì tinh thần hòa giải giữa cha con, giữa anh em trước sau lúc nào cũng như một.

HỎI : Trong tinh thần hòa giải ấy Ủy Ban có thay đổi các nguyện vọng không ?

ĐÁP : Hai Nguyện Vọng của chúng tôi thật là mãnh liệt, vì Giáo Xứ Thể Nhân là môi trường thích hợp cho việc phát triển đức tin của chúng tôi và một vị Chanh xứ biết chia sẻ và hỗ trợ nguyện vọng của con chiên là một điều rất cần thiết để cho Cộng Đồng chúng tôi lon mạnh.

Lúc nào chúng tôi cũng cầu xin và ước ao để nguyện vọng của chúng tôi sớm thành đạt, nhưng nói như thế không có nghĩa là chúng tôi có tinh thần khép kín, vì sự thành đạt hai nguyện vọng của chúng tôi chỉ thực sự có ý nghĩa khi Tòa Giám Mục cũng như chính Cha Lưu Đình Dương và toàn thể Cộng Đồng cùng vui vẻ và đón nhận thành quả này như là một niềm vui chung của tất cả Cộng đồng.

HỎI : Ủy Ban có phác họa một số kế hoạch hòa giải lâu dài hay chỉ trong dịp Giáng Sinh này thôi ?

ĐÁP : Hòa giải luôn luôn là mối quan tâm hàng đầu của Họ Đạo chúng tôi, vì chúng tôi quan niệm rằng mọi cuộc tranh đấu, đặc biệt là trong lãnh vực tôn giáo, không thể nào giải quyết được nếu không có sự đối thoại, tương nhượng và nhất là cầu nguyện và tha thứ trong tình yêu của Thiên Chúa. Chúng tôi đã, đang và sẽ con tiếp tục khai triển tinh thần hòa giải này ●

• Không một thánh lễ bằng tiếng Việt nào được cử hành đêm Giáng Sinh tại địa phận San Jose

ĐỨC GIÁM MỤC DUMAINE KHÔNG THAM DỰ ĐẠI LỄ CẦU NGUYỆN HÒA GIẢI

• Giáo dân Việt Nam kéo về nhà thờ chánh tòa tham dự thánh lễ do Đức Cha DuMaine chủ tế

Trích VIỆT NAM NHẬT BÁO

San Jose - Theo lời mời của Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo, hơn 2000 người Việt Nam, công giáo cũng như không công giáo đã đến tham dự buổi tiệc mừng Giáng Sinh lần thứ 12 kể từ ngày bỏ nước ra đi vì Cộng Sản bạo tàn. Mặc dầu Họ Đạo đã và đang trải qua những ngày tháng khó khăn nhưng buổi tiệc đã tổ chức thật là chu đáo với những phần ăn được xếp đặt đẹp mắt trong mỗi đĩa gồm có xôi, thịt gà nướng, giò và bánh ngọt. Buổi tiệc đã bắt đầu từ 5 giờ chiều và kết thúc gần đến 7 giờ tối ngày 24-12-86.

ĐẠI LỄ CẦU NGUYỆN HÒA GIẢI

Đại Lễ cầu nguyện Hoà Giải được long trọng tổ chức đúng 7 giờ tối ngày thứ tư 24/12 tại Trung Học Andrew Hill, kế cận Trung Tâm Họ Đạo số 685 Singleton Road, San Jose.

Được biết Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo đã tổ chức buổi Đại Lễ Cầu Nguyện Hoà Giải này nhằm mục đích hàn gắn những vết thương rạn nứt trong Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại San Jose kể từ khi có những biến động xảy ra vào ngày 20/7. Trong một bức thư ngỏ gửi cho giới truyền thông Việt Mỹ, Ban Tổ Chức đã nhấn mạnh Đại Lễ Cầu Nguyện Hoà Giải này là khởi đầu cho sự thống hợp những chia rẽ, bất đồng, mâu thuẫn, hiểu lầm giữa tình nghĩa Cha Con, giữa Anh Em, giữa những người cùng mau huyết Việt Nam da vàng, giữa con người với con người khắp năm châu bốn biển.

Cũng trong Bản Tin gửi cho Báo Chí, Ban Tổ Chức cho biết đã gửi thư mời đến Đức Giám Mục DuMaine, Linh Mục Tổng Quản Sullivan, Linh Mục Phát Ngôn viên Địa Phận Eugene Boyle, 7 Linh Mục Việt Nam hiện cư ngụ trong vùng San Jose, toàn thể nam nữ tu sĩ cũng như mọi tổ chức, khuynh hướng có đường lối khác biệt với Họ Đạo cũng đều được mời đến tham dự buổi lễ Hoà Giải này, kể cả Linh Mục Lưu Đình Dương.

Mãi đến 5 giờ chiều thứ tư 24/12 Ban Tổ Chức mới nhận được thư phúc đáp của Tòa Giám Mục được ký bởi LM Tổng Quản Sullivan mà trong đó có nêu lý do là Tòa Giám Mục cũng như các Linh Mục Việt Nam trong vùng được lệnh của Tòa Giám Mục sẽ không đến tham dự buổi lễ Cầu Nguyện Hoà Giải này vì việc tổ chức này không thông qua và không được tổ chức bởi Linh Mục Lưu Đình Dương.

Mặc dầu Tòa Giám Mục đã không đáp ứng lời mời gọi Hoà Giải của Ban Tổ Chức, Họ Đạo vẫn long trọng khai mạc buổi Đại Lễ Cầu Nguyện Hoà Giải lúc 7 giờ tối với sự tham dự của Linh Mục Nguyễn Mạnh Tấn thuộc dòng Phanxicô, Tu Sĩ Phạm Tấn và tu sĩ Nguyễn Văn Lực. Cả Hội trường vỗ tay rền vang suốt 3 phút liền khi Ban Tổ Chức giới thiệu Linh Mục Nguyễn Mạnh Tấn và 2 tu sĩ Phạm Tấn và Nguyễn Văn Lực.

Buổi Đại Lễ được khởi đầu với phần hát Vọng Giáng Sinh, Đọc

Sách Thánh, đọc Phúc Âm và thuyết giảng. Cảm động nhất là lúc đọc Lời Nguyện Giáo Dân trong đó có đoạn như sau

"Trong nghi lễ hoà giải hôm nay, chúng con suy niệm lời của Đức Giám Mục DuMaine : "Vi là người Công Giáo, có thể chúng con đã mất Quê Hương, nhưng chúng con sẽ không bao giờ mất Hội Thánh ;... và Hội Thánh không phải là Đức Giám Mục này hay là Cha Sở này... Hội Thánh chính là bàn thờ này, phép Thánh Thể này mà chúng ta chia sẻ như một dấu chỉ của tình thương và hoà giải". Chúng con mong ước được tìm thấy bàn thờ ấy, phép Thánh Thể ấy nơi cánh tay nhân từ và độ lượng của Đức Giám Mục chúng con."

Ông Trần Công Thiện đã đại diện Ban Chấp Hành chúc mừng Giáng Sinh đồng bào và toàn thể quý vị quan khách. Buổi Đại Lễ Cầu Nguyện đã kết thúc trong sự cảm thông của tình thân đơn sơ, ngheo khó, hoà giải và bình an của đêm Giáng Sinh qua bài đồng ca Đêm Bé Lem.

Về số người tham dự buổi Đại Lễ Cầu Nguyện Hoà Giải này, tờ Mercury News phát hành sáng ngày 25/12/86 đã cho biết là có trên 1500 người. Hệ thống truyền Hình số 2 đã ước lượng có trên 2000 người, Hệ Thống NBC cho rằng trên dưới 2000 người, Hệ Thống CBS ước lượng trên 2500 người. Tất cả các hệ thống

Truyền Hình đều loan bản tin lúc 10 và 11 giờ đêm cùng ngày. Riêng Hệ Thống Truyền Hình CBS ngoài chuyên phát hình đưa tin còn đưa thêm một lời bình giải : "Trong khi đời sống tâm linh của người Công Giáo tại Hoa Kỳ gặp nhiều khó khăn và đi xuống thì có một nhóm người thiểu số, người tỵ nạn Việt Nam với trên 7000 người Công Giáo tại San Jose đã xin thành lập một Giáo Xứ Thánh Nhân để phát huy đời sống đạo đức mà không hiểu tại sao Đức Giám Mục DuMaine lại làm lo trước nguyện vọng của họ."

CHƯƠNG TRÌNH VĂN NGHỆ MỪNG LỄ GIÁNG SINH

Một chương trình văn nghệ mừng lễ Giáng Sinh với chủ đề "Thần Phận kẻ tha hương", được Họ Đạo NVCTTĐ tổ chức ngay sau buổi Đại Lễ Cầu Nguyện Hoa Giải, đã thành công vượt bực với những bài thánh ca được tổng hợp trình diễn bởi Ca Đoàn Triều Dâng thuộc Giáo Phận Oakland và các Ca Đoàn thuộc Họ Đạo NVCTTĐ, các màn đơn ca tuyệt vời qua các giọng ca Ngọc Linh, Ngọc Huệ, Giang Đông, Thiên Lý,

các màn vũ đặc sắc của Đoàn Thiếu Nhi Thánh Thể, và không ai nhịn được cười với vở hài kịch cảm qua sự trình diễn của các em Thiếu Nhi. Chương Trình Văn Nghệ Giáng Sinh đã bị gián đoạn khi Ban Tổ Chức nhận được tin Đức Giám Mục DuMaine đã dùng áp lực với toàn thể Linh Mục Việt Nam trong vùng Cựu Kim Sơn và các cha sở địa phương để hủy bỏ hết mọi Thánh Lễ bằng tiếng Việt Nam.

Do đó ban tổ chức đã quyết định chấm dứt chương trình văn nghệ sớm hơn dự tính để các giáo dân kịp thời di chuyển đến nhà thờ Chánh Tòa dự lễ Giáng Sinh do chính ĐGM DuMaine chủ tế. Ông già Noel đã phát quà cho các em tại cuối hội trường.

GIÁO DÂN HỌ ĐẠO NVCTTĐ ĐI DỰ THÁNH LỄ GIÁNG SINH TẠI NHÀ THỜ CHÍNH TOÀ DƯỚI QUYỀN CHỦ TẾ CỦA ĐGM DUMAINE.

Vào lúc 9 giờ 30 tối 24-12-86, nhà thờ Chánh Tòa hoàn toàn bị tràn ngập bởi giáo dân VN. Chương trình

hát Vọng Giáng Sinh được khởi đầu với sự trình bày tổng hợp của ca đoàn nhà thờ Chính Tòa. Giáo dân Việt Nam đến mỗi lúc một đông. Người ta ước lượng có hàng ngàn giáo dân tham dự Thánh lễ Giáng sinh này.

Giáo dân Việt nam đã tham dự Thánh Lễ trong sự thinh lặng cầu nguyện bằng tiếng Việt Nam. Đặc biệt Tiến Sĩ Trần An Bài đã được chính ĐGM DuMaine cho rước lễ, mặc dầu trước đây vào ngày 18-8-86, cũng chính ĐGM đã ra vạ tuyệt thông cho Ông.

Buổi lễ đã kết thúc trong an hoà. Sau khi ĐGM DuMaine ban phép lành thì toàn thể các giáo dân VN đã đồng ca bài "Hang Bê Lem" vang dội thánh đường. Sau lễ, các giáo dân VN đã bao quanh Đức Cha tại cuối Thánh Đường để chúc mừng Ngài với tình Cha Con rất đậm đà, tuy không dấu được nỗi buồn vì Thánh Lễ VN bị cấm. Được biết chính đơn chiện này đã từng bị Tòa Giám Mục gán ghép cho là gây trở ngại trong các Thánh lễ, cũng như đe dọa tính mạng của ĐGM. —

GIÁO DÂN VN LẠI TỔ CHỨC LỄ CẦU NGUYỆN BÌNH AN TẠI NHÀ THỜ OUR LADY OF PEACE

Vào ngày thứ Bảy 3-1-1987 tới đây

SAN JOSE (KA) - Đã bước sang tuần lễ thứ ba kể từ khi Tòa Giám Mục San Jose cấm cử hành các thánh lễ bằng tiếng Việt Nam, giáo dân Việt Nam vào sáng ngày Chủ Nhật 28/12 lúc 10 giờ đã kéo nhau về tham dự thánh lễ lúc 10 giờ sáng tại Nhà Thờ Chính Tòa. Giáo dân Việt đã tràn ngập thánh đường đã dân lời cầu nguyện âm thầm dưới quyền chủ tế của Linh Mục Eugene Boyle, Phát Ngôn Viên Địa Phận. Đặc biệt ở cuối thánh lễ Linh Mục chủ tế đã mời Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam hát một bài hát Việt Nam để kết lễ. Sau bài hát toàn thể giáo dân Mỹ cũng như Ca Đoàn Nhà Thờ Chính Tòa đã vỗ tay khen ngợi rền vang bài hát mừng Chúa Hai Đồng bằng tiếng Việt, bài "Hang Belem". Được biết kể từ nay các Giáo Dân Việt Nam hàng

tuần sẽ được mời để tham dự thánh lễ lúc 10 giờ sáng tại nhà thờ này.

TẠI NHÀ THỜ NỮ VƯƠNG HOÀ BÌNH

Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo và UBBVCLHB sẽ tổ chức một buổi Đại Lễ Cầu Nguyện Bình An cho Giáo Phận San Jose tại Thánh Đường Nữ Vương Hoà Bình (Our Lady Of Peace) số 2800 Mission College Blvd, Santa Clara Ca 95051 lúc 5 giờ chiều ngày thứ bảy đầu tháng (3 tháng 1, 1987). Được biết Đại Lễ Cầu Nguyện sẽ diễn ra bằng 5 ngôn ngữ khác nhau Mỹ, Mê Tây Co, Bồ Đào Nha, Đức và Việt Nam. Mỗi một sắc dân sẽ lần hạt 10 kính dâng Đức Mẹ bằng ngôn ngữ của quốc gia mình và đặc biệt Giáo Dân Việt Nam sẽ cầu nguyện đặc biệt cho Đức Giám Mục

Pierre DuMaine, LM Tổng Quản Sullivab cũng như cho Giáo Phận San Jose. Ủy Ban BVCLHB quyết định sau khi Đại Lễ Cầu Nguyện tại Thánh Đường chấm dứt, Giáo Dân Việt Nam Việt Nam sẽ di chuyển ra Tượng Đài / Đức Mẹ Nữ Vương Hoà

Bình để cầu nguyện trong ánh nến của sương đêm và mỗi giáo dân sẽ dân hoa riêng cho Đức Mẹ.

Được biết đây là lần thứ hai trong vòng 10 ngày giáo dân Việt Nam tại Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo cũng như UBBVCLHB quyết định chọn con đường cầu nguyện và hòa giải trong tình nghĩa Cha Con, trong tình huynh đệ anh em cùng tổ tiên ruột thịt.

Theo nguồn tin thân cận bên cạnh UBBVCLHB thì một thư mời sẽ được phổ biến nay mai trên các hệ thống truyền thông tại San Jose. —

BAN CHẤP HÀNH HỌ ĐẠO NỮ VƯƠNG CÁC THÀNH TỰ ĐẠO VÀ ỦY BAN BẢO VỆ CÔNG LÝ & HÒA BÌNH

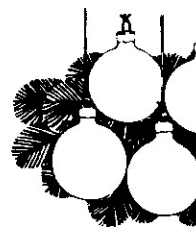
CHÂN THÀNH CẢM ƠN

Toàn thể quý Linh Mục, tu sĩ Nam Nữ, các giáo dân và thân hữu đã đến cầu nguyện và chung vui với chúng tôi trong buổi lễ cầu nguyện hòa giải và đại nhạc hội Giáng Sinh 1986.

Quý vị đã chứng kiến sức mạnh của sự đoàn kết đấu tranh kiên trì của họ Đạo chúng tôi trước các biện pháp cấm cách và đàn áp của tòa Giám Mục San Jose. Nhưng những cảnh tang thương đó cũng đã xảy ra cho chính chúa Hải đồng ngay trong đêm Giáng Sinh và chúng tôi cam chịu những thử thách này như con đường cứu rỗi và nên Thánh.

25-12-1986

NHỮNG TẤM LÒNG VÀNG

Tuần báo Chính Nghĩa vừa nhận được tin sốt dẻo do Ông Phó Trưởng Ban Mục Vụ Họ Đạo cho biết như sau:

Nhân dịp Đại Lễ Giáng Sinh đặc biệt 1986, để có sự tôn nghiêm, trang trọng, cung kính và huy hoàng tươi sáng trên các bàn thờ Kính Rất Thánh Trái Tim Chúa, Trái Tim Đức Mẹ, Thánh cả Giuse, Quan Thầy Họ Đạo; cùng với mục đích tăng thêm niềm tin cậy vững chắc cho toàn thể anh chị em cộng đồng dân Chúa trong chuỗi ngày đầy tràn đau thương thử thách, cô quạnh, lẻ loi, vắng Cha, không lễ tại Họ Đạo. Do đó một số quý ông bà hiếu tâm có tên dưới đây đã dâng cúng số tiền \$230 Mỹ Kim để mua sắm ba bộ đèn hảo hạng để trưng bày.

1. Ông Bà Vô Danh: 1 cặp đèn	\$60.00
2. Bà Đề: 1 cặp đèn	\$60.00
3. Ông Bà Thoại	\$50.00
4. Bà Quán Thiện	\$30.00
5. Ông Vũ Ngọc Hoàng	\$10.00
6. Bà Hải	\$10.00
7. Bà cụ Vô Danh	\$10.00
Tổng cộng	\$230.00

Nguyện xin Trái Tim Chúa, Trái Tim Đức Mẹ, Thánh cả Giuse, trả công bội hậu cho quý vị trong hiện tại cũng như sau này trên Thiên quốc.

Họ Đạo ngày 25/12/86

Ở ĐÁU CÓ BẤT CÔNG

Ở ĐÁY CÓ TRANH ĐẤU

LTS.: Dưới đây là bức thư của Cụ Xuân Thành từ Úc Châu gửi về chia xẻ và ủng hộ các giáo dân San Jose. Thay mặt Họ Đạo và Ủy Ban BVCL&HB, Chính Nghĩa chân thành cảm ơn Cụ Xuân Thành, toàn thể quý giáo dân và đồng bào tại Úc Châu. Hy vọng Quý vị sẽ tiếp tục góp ý kiến, gửi tài liệu và giúp đỡ cho cuộc tranh đấu của chúng tôi thành công. Trân trọng.

Sydney ngày 6-12-198

Kính Gửi:

Ông Trần An Bài,
Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình Tại
Giáo Phận San Jose.

Thưa ông,

Trong thời gian qua, ở Úc chúng tôi có đọc báo Chiêu Dương vì họ trích đăng của báo Dân Tộc bên đó, rồi mấy ngày vừa đây chúng tôi có nhận được ít số báo Chính Nghĩa do con gái của chúng tôi gửi tặng - Chúng tôi mới hiểu được sự việc của cộng đồng công giáo Việt Nam tại giáo phận San Jose, vì cùng con cái của Chúa, của một giòng máu, của một Dân tộc, mãi mãi phải duy trì văn hóa dân tộc và trau dồi tín lý của đạo Chúa theo cá biệt người Việt cho con em sau này, nên chúng tôi đã ủng hộ sự việc của quý ông và giáo dân V.N. thuộc địa phận San Jose bằng cách:

1. Gặp gỡ các tòa soạn Báo Việt-ngữ tại Úc, đưa những sự kiện của Báo Chính Nghĩa để họ hiểu nội tình của sự việc và kể từ đây không nên đăng tải những tin tức một chiều do báo Dân Tộc phổ biến.

2. Giải thích cho nhiều người đã hiểu sai vì họ đọc báo Dân Tộc hoặc đã đọc báo Chiêu Dương mà trước đây họ hàng bàn tán về việc tranh chấp của giáo dân VN thuộc giáo phận San Jose và họ đánh giá sai lệch hẳn đi.

3. Chúng tôi phổ biến những khía cạnh và ý nghĩa quan trọng của Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình theo đuổi, tại các cuộc họp của Hội Đồng Bô Lão và các Hội Đoàn Công Giáo được gọi là hoạt động mạnh nhất bên này để tạo dư luận tốt cho công việc tranh chấp thêm ý nghĩa và xin lời cầu nguyện.

Thưa quý ông,

Chúng tôi cũng như quý ông lấy làm đau lòng nhắc lại lời một Linh Mục Việt Nam:

“Tất cả các cuộc tranh chấp xảy ra đều do linh mục gây ra hết. Linh mục nói đây là linh mục V.N. Những linh mục này hành nghề linh mục chứ không phải làm Thiên Chức linh mục. Về phương diện Giáo dân, đối với các linh mục này, có thái độ là phải”.

Ở Úc, thuộc giáo phận Sydney, sau mùa Phục Sinh 1982, cũng bị một phen xáo trộn vang trời, cũng vì một linh mục tranh chỗ và một nhóm người sâu bọ muốn danh lợi, râu hót nịnh bợ, gian trá, xuyên tạc với Tòa Giám Mục để đi đến chỗ bỏ cha họ, đưa cha kia về. Giáo dân VN tại đây cũng phải một phen tranh chấp bốn năm tháng trời mới xong. Rất tiếc vì thời gian gửi thư này cho ông hơi gấp, nên chưa đi lấy tài liệu để gửi cho ông được. Nhưng những ý kiến chúng tôi định nêu ra thì các ông đã làm rồi.

Kính nghiệm mục tiêu tranh chấp là:

1. Chúng tôi chỉ chia dùi 2 linh mục: một Úc, một Việt người của Tòa Giám Mục đưa ra.

2. Tụ tập một số lớn giáo dân đến tận nhà thờ Chánh Tòa, chúng tôi lấy danh nghĩa Giáo dân V.N. xin tới vấn an Đức Hồng Y. Khi Đức Hồng Y ra rồi lúc đó mới giảng biểu ngữ và đọc thỉnh nguyện thư.

3. Thời gian không cho nhà thờ làm lễ chúng tôi góp tiền giáo dân mượn nhà để cha làm lễ và giáo dân dự lễ.

4. Tuyên truyền rì tai giáo dân không đi dự lễ của linh mục kia, thậm chí nhà thờ rộng lớn mà chỉ có mười mạng đi lễ với linh mục kia, còn tuy làm lễ ở

Hall mà linh mục chúng tôi ủng hộ thì lễ nào cũng trên một ngàn giáo dân tham dự, và chúng tôi chủ trương bất bạo động.

Mãi tới dịp lễ Đức Mẹ về Trời, Đức Ông Trần Ngọc Thụ từ Rôma bay qua, rồi Tòa Giám Mục nhờ giàn xếp cho đến ngày mừng lễ các Thánh Tử Đạo V.N. thì mọi việc xong và êm thấm cho đến bây giờ.

Rút tĩa và theo dõi công việc của quý ông qua báo Chính Nghĩa, chúng tôi thấy rằng tư tưởng người Mỹ, Anh, Úc, Pháp là tư tưởng đế quốc, họ vẫn đặt nhẹ giá trị người Việt của mình cho nên chúng ta khôn khéo uyển chuyển sự việc của chúng ta và lối cuốn họ chiều hướng nhu thắng cương.

2. Lời của Chúa là: xin sẽ được, gỏ cửa sẽ mở – cũng như lời của những nhà văn hào tên tuổi của thế giới nói: “Không có việc gì thành công mà không có tranh đấu”.

Chúng tôi tin là việc của quý ông và giáo dân VN giáo phận San Jose sẽ thành công, nhưng đòi hỏi kiên trì và vững tâm. Phần trên chúng tôi đã nói là yêu cầu Ban Lãnh Đạo sáng suốt và uyển chuyển công việc tùy lúc.

Theo dõi sự việc của Ban Lãnh Đạo và tinh thần tranh đấu của Giáo dân VN giáo phận San Jose thật là khích lệ cho giáo dân VN rải rác khắp năm châu. Thay mặt số bô lão và giáo dân VN tại Úc Châu chúng tôi gửi chút tiền \$100,00 ủng hộ tinh thần giáo dân VN ở San Jose.

Kính chào ông

Xuân Thành tại Úc Châu.

THU TÍN

Ô. ĐỖ NHÂN HẠ (Santa Ana): Chúng tôi đã nhận được bài của ông trả lời Ông Nguyễn Duyệt Nghiêu. Chúng tôi đã nói chuyện với những người Ông Nghiêu nhắc đến tên trong bài báo. Đó là những tin truyền tai bịa đặt. Có lẽ giờ này ông ta cũng đã thấy rõ như vậy. Một sự việc ở trong tâm tay mà ông ta còn không nắm vững thì nói chi đến chuyện của chúng tôi ở đây. Chính Nghĩa không muốn phê bình gì thêm. Chúng tôi đề nghị ông gửi bài nhận xét của ông cho tờ báo đăng bài của Ô. Nghiêu. Chúng tôi đã làm mất địa chỉ của ông. Xin ông cho lại để lần sau chúng tôi khỏi phải nhắc đến chuyện tương tự thế này trên Chính Nghĩa. Rất mong được sự ủng hộ tiếp tục của ông và quý vị thân hữu miền Nam Cali.

Ta nhận thêm Buồn,

Ai có hay?

Ôi cuộc đời sao ta ở đây,
Ngàn năm có phải kiếp lưu đây?
Chủ chăn chống đối cùng chiến ghê,
Mục tử bon chen với Đức Thầy.
Quạ dữ nào thương gà mất mẹ,
Lại thêm sứ giả nịnh người Tây.
Một trời áp bức và chia rẽ,
Ta nhận thêm buồn ai có hay?!

Thiện Hải

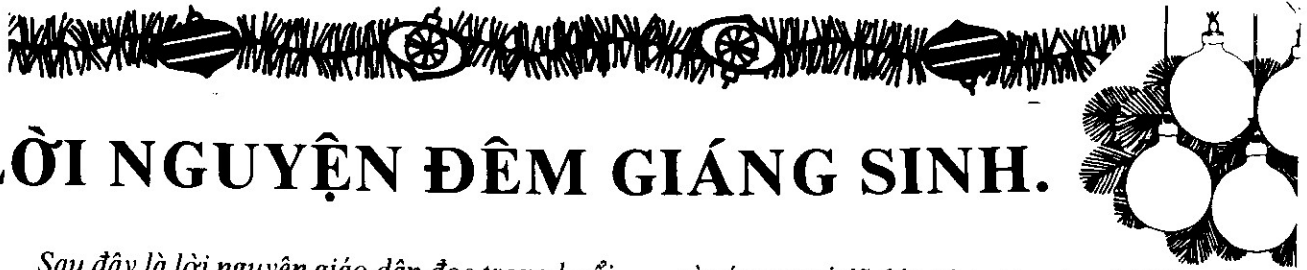

Viết nên chữ VUI

chớ bồi thêm đau

Những dân tị nạn tưởng đời vui
Chẳng thấy vui đâu chỉ thấy xui...!
Vui phết sắc trên vui sắc vùi
Vui bồi nặng được dưới chẳng thành vui
Vui mà đánh hỏi vui ra vùi
Vui lại thêm huyền tức hóa vùi
Giáo xứ thể nhân vui thích được
Vui đừng có đau họ tìm vui

San Jose, ngày 25 tháng 12, 1986
Đường Trung

LỜI NGUYỆN ĐÊM GIÁNG SINH.

Sau đây là lời nguyện giáo dân đọc trong buổi lễ cầu nguyện hòa giải vào đêm Giáng sinh 1986.

Lạy Chúa,

Chúa đã giáng trần trong cảnh khó hèn, bị người đời khinh rẻ, hiểu lầm và xua đuổi. Xin Chúa hãy đến đem an bình cho hết mọi người ngay lành, thiện chí. Xin Chúa hãy đến để đem an vui và xoa dịu vết thương lòng cho những ai đã bị chúng con gây phiền hà hay xúc phạm. Xin Chúa hãy đến làm Vị Trung Gian Hòa Giải đích thực để san bằng những hố sâu chia rẽ trong Cộng đồng chúng con.

* Chúng con cầu xin Chúa.

Lạy Chúa,

Ngay khi vừa giáng trần, Thánh Gia đã phải ty nạn sang đất Ai Cập. Chúa đã thấu triệt nỗi lầm than cơ cực của người dân ty nạn nên đã phán rằng: Trong ngày chung thẩm, Thiên Chúa đặc biệt thưởng công cho những ai có lòng thương xót "vì Ta là kẻ di tản

và các người đã đón nhận Ta vào nhà" (Mt. 25, 35).

Xin Chúa trả công bội hậu cho các tổ chức, cơ quan, đoàn thể, tư nhân đã giúp đỡ chúng con trong công cuộc định cư tại miền Đất Hứa này.

* Chúng con cầu xin Chúa.

Lạy Chúa,

Trong nghi lễ hòa giải hôm nay, chúng con suy niệm lời của Đức Giám Mục DuMaine: "Vì là người Công Giáo, có thể chúng con đã mất Quê Hương, nhưng chúng con sẽ không bao giờ mất Hội Thánh;... và Hội Thánh không phải là Đức Giám Mục này hay là Cha Sở này... Hội Thánh chính là bàn thờ này, phép Thánh Thể này mà chúng ta chia sẻ như một dấu chỉ của tình thương và hòa giải". Chúng con mong ước được tìm thấy bàn thờ ấy, phép Thánh Thể ấy nơi cánh tay nhân từ và độ lượng của Đức Giám Mục chúng con.

* Chúng con cầu xin Chúa.

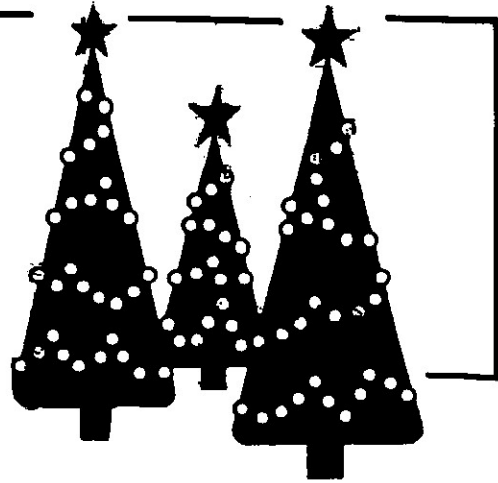
DANH SÁCH QUÝ VỊ GIÚP CN

Jennie MH	\$20.00
Bà Sen	\$10.00
Ông Bà Vũ Hoài An	\$20.00
Bà cụ ẩn danh	\$20.00
Bà Đức	\$100.00
Bỏ chung	\$135.00
Bà Mỹ	\$100.00
Anh chị Hùng	10.00
Ng. - M. H. Milpitas	\$20.00
Ô. Bà Nguyễn Hữu Quang	\$50.00
Ô. Bà Phạm Tiến	\$160.00
Ẩn danh	\$50.00
Ẩn danh	\$100.00

QUÝ VỊ AN NHÂN ỦNG HỘ QUÀ GIÁNG SINH

Tiệm Vàng Kim Tín	\$200.00
New Saigon Market	\$30.00
Phở Hiền Vương	\$20.00
Vô danh	\$50.00
Hồng Kông Market	Bánh
King Market	Kẹo
Capital Market	Kẹo

Giáng Sinh 86

*Vô nguyên nhân, bất thành hiệu quả
Vũ trụ này, ai đã dựng nên*

Chúng tôi muốn im hơi lặng tiếng mà thấy sự tranh đấu, tranh luận, tranh chấp của HĐNVCTTĐ tại San Jose cứ mỗi ngày một gây thêm cái hổ chia rẽ, khó tìm được một lối thoát, ai cũng bảo thủ ý kiến của mình cả, đâm ra khó. Linh mục Nguyễn Đức Thiệp người là “sứ giả” Hòa Bình dù thật hay giả đi chăng nữa Người chỉ nói cho một câu đúng với ý nghĩa của cuộc tranh đấu âm ỉ từ mấy năm trước, cái văn kiện của Tòa Giám Mục cũng như thỉnh nguyện của giáo dân tất cả đều qui về **thành lập Giáo Xứ Thể Nhân**. Nếu Đức Cha thấy việc xin này có hại cho Giáo Phận thì Ngài khước từ, nhưng trái lại Ngài vẫn bảo cho lập, rồi lại thay đổi ý kiến, nên mọi sự $2 \times 5 = 10$ cứ loanh quanh để cho bao nhiêu người mất thì giờ, bút mực tranh đấu hao tiền tốn của, gây hận thù, huynh đệ tương tàn buồn tủi. Những việc xảy ra có lẽ ý Chúa muốn như vậy chăng, vì con đường Chúa đi là con đường Thánh Giá. Nếu Chúa không chịu chết khổ nhục trên thập giá thì đâu có sự sống lại vinh quang, nên Họ Đạo NVCTTĐ cố tình theo người để xin Đức Giám Mục DuMaine hãy lắng nghe tiếng chiêm mình cùng 15 Giám Mục ở các địa phận khác đã cho thành lập Giáo Xứ Thể Nhân xem kết quả như thế nào. Có lợi hay hại. Liên Đoàn Tu Sĩ và Giáo dân Việt Nam khi trước ủng hộ lập trường của Đức Giám Mục nhưng nay cũng công nhận nhà thờ Việt Nam có lợi cho người Việt Nam, cho Tổ Quốc, cho dân tộc, cho dòng giống. Người Việt tị nạn đã ứng nghiệm câu: của mượn thì chẳng được lâu, mượn người hôm trước, hôm sau người đòi. Thật khổ tâm đi mượn nhà thờ, nhiều sự phiền phức lắm; ít còn được, nhiều thì cả kẻ cho, đến người mượn có nhiều va chạm. Nhà ai người đó ở là hơn.

Có một việc cần thiết và êm đẹp nhất là Đức Cha cho Giáo Xứ Thể Nhân là xong ngay, thật dễ ợt khỏi phải phiền hà gì sốt, còn nếu không cho thì xin Đức Giám Mục Việt Nam Huỳnh Văn Cửa, cùng các vị Linh Mục Việt Nam nói hộ, giải thích cho Đức Giám Mục DuMaine hiểu giùm cho Họ Đạo, chúng tôi rất cảm ơn, đừng đổ thêm dầu vào cho cực thêm giáo dân.

Còn Cha Dương giữ vững đức vâng lời, thật đáng sợ, đáng kính nhưng Cha chỉ nói cho giáo dân một câu Cha chỉ là người ghi chép buổi họp xin Cha Tịnh từ chức, không phải ý của Cha là xong ngay. Cha con thông cảm, có khó đâu.

Chúng tôi đã được đọc báo Chính Nghĩa và các báo Việt Nam khác bàn về vấn đề này. Cả hai phía đều có các tác giả Trùng Dương viết, nếu muốn cho khỏi bị Trùng Dương thì nay lấy bút hiệu Đường Trung vì sợ các vị trùng hay là trùng tên, hoặc là các ý kiến, tự ái như bốn người vừa tả ông voi, ai cũng đúng cả, đâm ra ba phải, mà cứ phải đi tìm đâu là sự thật.

Nguyên nhân vụ tranh đấu của Họ Đạo NVCTTĐ tại San Jose là xin Giáo Xứ Thể Nhân chứ không có gì khác hay hiểu lầm.

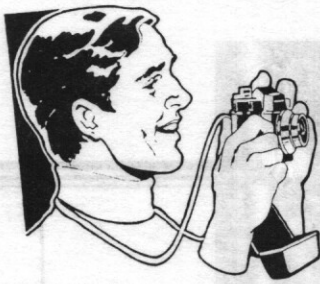
Nhân dịp Giáng Sinh chúng con suy niệm trên tựa đề:

Vinh danh Chúa Cả trên trời.

Bình an dưới thế cho người thiện tâm

Chúng con tranh đấu với mục đích để làm sáng danh Chúa, chứ không có ý định gì khác. Xin Chúa ban bình an cho Họ Đạo chúng con.

ĐƯỜNG TRUNG

PHÓNG SỰ HÌNH ẢNH

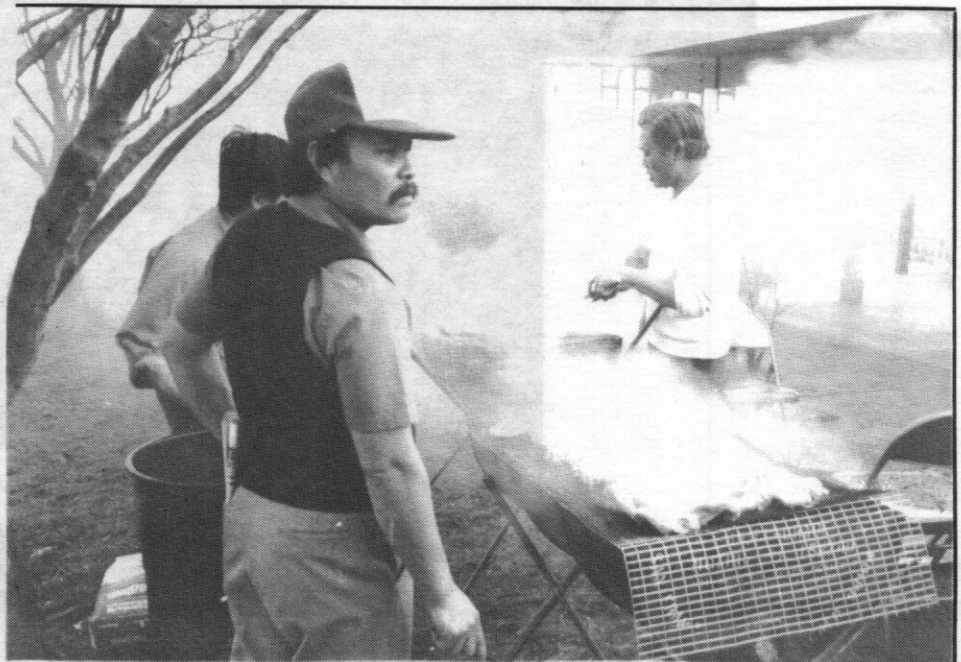
ĐẠI NHẠC HỘI GIÁNG-SINH 1986 VÀ LỄ CẦU NGUYỆN HÒA GIẢI

Tại Trung Học Andrew Hill
Cạnh Trung Tâm Họ Đạo San-Jose

Ông Già NOEL VIỆT-NAM

Bác Sĩ ĐÀO CHIÊU,
Trưởng Ban Âm Thục
và Ông NGUYỄN VANG
hòa dầu quân

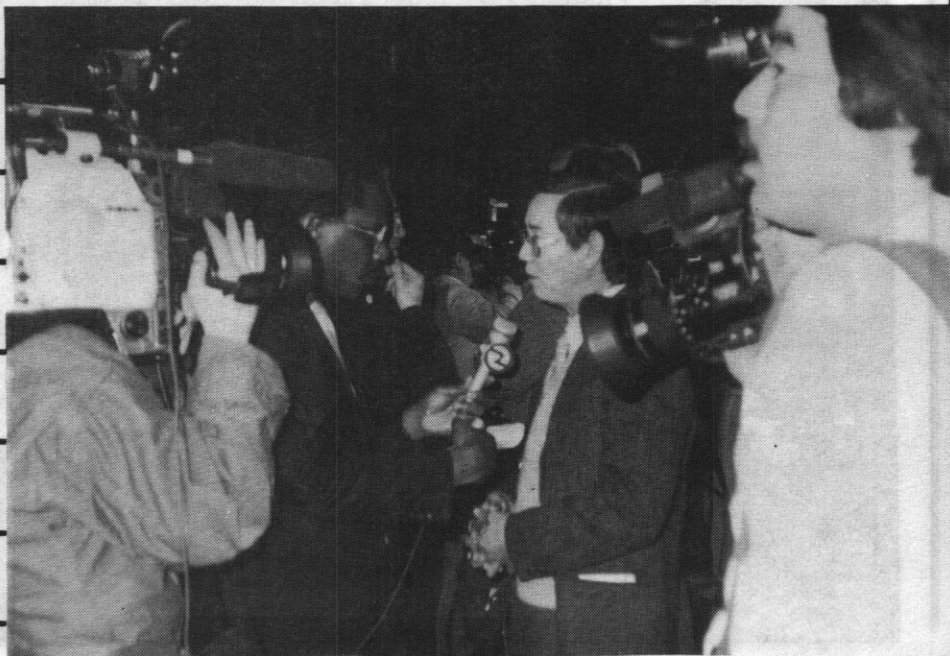
Dự tiệc GIẢNG SINH
tại Trung Tâm Họ Đạo

V
U

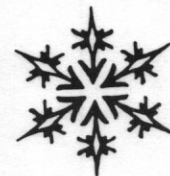
Các phóng viên Truyền Thanh, Truyền Hình và Báo Chí.

CA

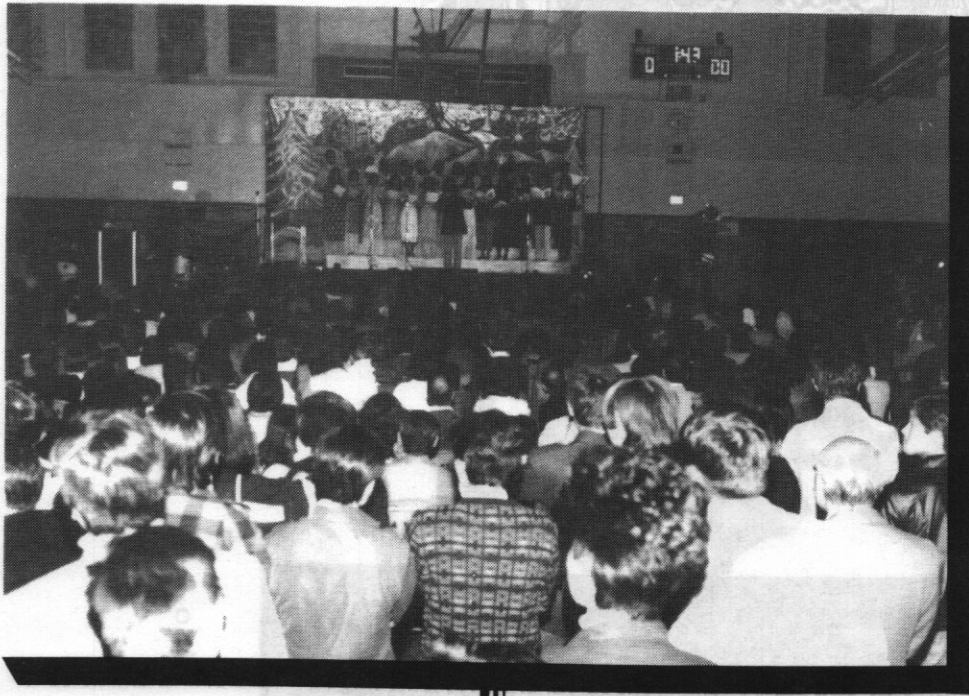

V
Û

K
I
C
H

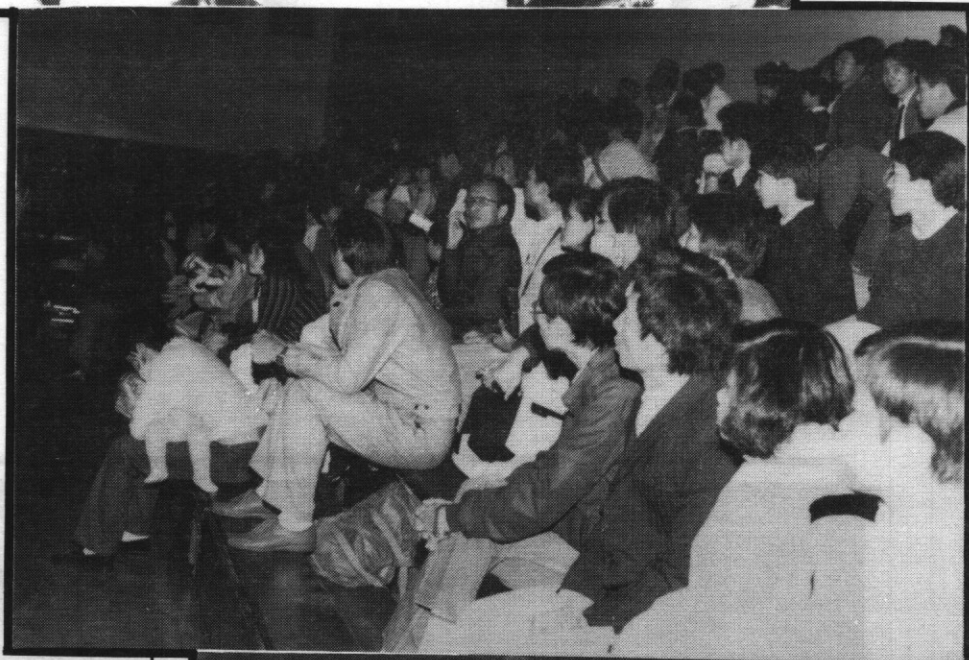

Quang Cảnh buổi Đại Lễ
Giáo dân Công Giáo Việt Nam

Quang Cảnh quan khách và giáo dân trong buổi Đại Lễ

Quang Cảnh quan khách và giáo
dân trong buổi Đại Lễ

Quang Cảnh quan khách và giáo
dân trong buổi Đại Lễ

QUANG CẢNH GIÁNG SINH 1986
TẠI TRUNG TÂM HỌ ĐẠO

BAN NGÀY

BAN ĐÊM

ĐÊM GIẢNG SINH BUỒN

Hơn hai ngàn giáo dân Công Giáo Việt Nam, thuộc Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo, hân hoan tuôn về Hội Trường Trung Học Andrew Hill, sát cạnh Họ Đạo, ở đường Singleton, San Jose để tham dự chương trình Văn Nghệ Giáng Sinh do Họ Đạo tổ chức. Những khuôn mặt hớn hở, vui tươi chúc tụng nhau những lời tốt đẹp nhất, nhân dịp mừng lễ Chúa Cứu Thế giáng trần. Người đông như trẩy hội, người ta cười nói, chuyện trò tưởng như không bao giờ dứt. Tình người được thể hiện, oán thù được thứ tha, xóa bỏ.

Đây một nhóm các Cụ già đang trò chuyện, nét mặt vui buồn lẫn lộn. Kia một nhóm thanh thiếu niên, đang hàn huyên tâm sự. Nhiều người bu quanh cái lò nướng khổng lồ, tíu tít, ngược xuôi, để lo phục vụ người anh em. Dòng người cứ nối tiếp, nối tiếp để nhận lãnh khẩu phần và ly nước đượm tình. Mùi thịt nướng bốc xa, khói bay nghi ngút. Người ta tụ họp về đây không phải vì miếng thịt này, vì ly nước nọ. Nhưng chính là hương vị tình người, tình người đồng hương, đồng đạo trong đêm giá lạnh đón mừng Chúa giáng trần.

Các chuyên viên thu hình đài số 5, 9, 11 làm việc tấp nập. Hang đá, máng cỏ được đặc biệt chiếu cố. Trước hang đá, một cặp trai gái đang quỳ, lâm râm cầu nguyện. Chiếc đuôi dài lê thê của ông sao chổi, nhấp nháy như vui mừng, như nức nở. Tôi im lặng, ngắm nhìn Chúa Hải Đông và lẩm nhẩm xin Ngài thương xót dân tộc tôi, ở quê hương khốn khổ, ở Mỹ và ở khắp nơi trên thế giới, đang lang thang, đang cô độc và đang tức tưởi. Tự nhiên, tôi thấy mẫn mẫn nơi môi, hai dòng lệ nhỏ xuống tự bao giờ! Nhớ về Mẹ, về Chị, về em tôi hiện đang sống đọa đầy bên kia bờ Đại Dương, tôi bước đi như một cái bóng, với nỗi niềm dâng cao, uất nghẹn.

Tôi bước vào Hội Trường Andrew Hill, giữa lúc các giáo dân cử hành lễ hòa giải. Hai tu sĩ đọc sách Thánh và Phúc Âm. Một linh mục Việt Nam giảng thuyết, lòng tôi dâng lên nguồn vui rào rạt. Sao những giọng đọc sách Thánh ấy, những lời giảng thuyết ấy, nó ngọt ngào, vỗ về tôi làm sao?! Sống trên đất Mỹ, nhưng lòng tôi vẫn nhớ, vẫn thương, vẫn “ghiền” tiếng Mẹ!?

Đêm văn nghệ thật đặc sắc, nhưng rồi cũng qua đi. Một cụ già ngồi cạnh tôi, hỏi nhỏ:

— Đức Cha, các Cha và nam, nữ Tu sĩ Việt Nam có “về” không? Cha Dương về không?

Tôi lắc đầu, không đáp. Tôi thấy xót xa và nghẹn nghẹn ở cổ!

Tôi theo dòng người ngược về nhà thờ Chánh Tòa dự lễ nửa đêm mà nghe tâm hồn trống rỗng. Tôi như cái xác không hồn. Nhà thờ nguy nga, Ca Đoàn sang trọng, Đức Cha đứng đó mà sao hồn tôi ở tận đâu đâu. Nhớ về những năm quê hương mịt mù khói lửa, giờ này, ngày này, những người lính trận như tôi, cũng được nghỉ ngơi, buông súng hận thù. Tôi cầu nguyện cho những chiến binh trên khắp thế giới, giờ này, được an hòa. Những thù hận được xóa bỏ, những tranh chấp được san bằng. Tôi xin Chúa Hải Đông đem đến niềm vui, an bình cho Mẹ tôi, Chị tôi, em tôi và dân tộc tôi đang rên xiết, đang trợn trừng trong một xã hội không tin Chúa, không tin ơn cứu độ. Tôi nguyện cầu thật nhiều cho Đức Cha chúng tôi biết thương yêu con cái, biết nghe tiếng chúng tôi khóc than, van nài. Tôi mạnh dạn nài xin Thánh cả Giuse, quan thầy của tôi và bạn Thánh Người, Đức Mẹ Maria, Nữ Vương Hòa Bình giục lòng Đức Cha đón nhận chúng tôi, qua cử chỉ trọng kính mà mời Ngài về chung ^{vui} với chúng tôi trong “đêm cực Thánh” này, nhưng Ngài đã lạnh lùng ngoảnh mặt!

Tôi cầu nguyện cho những người anh em chúng tôi “phía bên kia” biết nghĩ đến đồng loại, mà đừng làm khổ chúng tôi thêm nữa!

— Vinh danh Thiên Chúa trên Trời,
Bình an dưới thế cho người thiện tâm.

Lòng tôi trống rỗng, trí tôi quay cuồng. Tôi bước vội ra khỏi Thánh Đường giữa lúc Thánh Lễ vẫn chưa kết thúc. Một bóng người, mặc áo dạ dài, vụt bước qua trước mặt tôi. Văng vẳng tiếng hát vọng ra của một máy cassette từ một căn nhà gần đó:

— Mẹ Việt Nam yêu dấu ơi, bao giờ thanh bình?

Tôi cất bước, kéo cao cổ áo, lẳng lẳng, lẩm lẩm trong sương khuya!

San Jose, Noel 1986

Giuse HOÀNG NGỌC VĂN.

Ai là nạn nhân của ai?

Cuộc đấu tranh của giáo dân VN tại San Jose đã bước sang tháng thứ sáu. Nó đã gây ra nhiều đau thương và chưa biết bao giờ mới kết thúc.

Nhìn lại quãng đường đã qua, nhận xét kỹ càng lại những biến cố đã xảy ra, ai cũng ngạc nhiên tự hỏi tại sao hai bên (ĐGM và giáo dân chống đối) vẫn chưa có thể tìm được một điểm nào đồng ý, mà ngược lại càng ngày càng xa nhau đến nỗi bây giờ chẳng những ĐGM không cho phép hai cha phó Chính và Đỉnh được ở hay làm các phép bí tích tại Họ Đạo mà cả các lễ tiếng VN ở các nhà thờ Mỹ cũng bị ĐGM hủy bỏ.

Tại sao có thảm trạng này? Ai là nạn nhân trong thảm trạng này? Dĩ nhiên câu trả lời là (1) giáo dân VN là nạn nhân trong thảm trạng này; vì họ đã bị tước đoạt hết các quyền lợi pháp định của họ và các nhu cầu tôn giáo của họ cũng không được đáp ứng. (2) ĐGM DuMaine cũng là nạn nhân trong thảm trạng này; vì Ngài đã bị dư luận trong và ngoài địa phận chèn trách là đã quá cứng rắn, cố chấp tới mức không kể gì đến sự sống đạo của giáo dân VN. Đến đây, ta có thể đặt thêm một câu hỏi nữa: Vậy giáo dân VN và ĐGM là nạn nhân của ai? Nếu tìm được câu trả lời cho câu hỏi này thì có lẽ cũng có thể tìm được phương cách giúp cho cả hai bên (đều là nạn nhân) để giải quyết kết thúc cuộc khủng hoảng này.

Sau đây tôi xin thử đưa ra một vài ý kiến để tùy đồng giả bàn luận.

Tôi xin nhắc lại để dễ đường phân tích. Cuộc khủng hoảng này gây ra là vì ĐGM không chấp thuận hai thỉnh nguyện mà giáo dân tin là chính đáng, hợp tình, hợp lý, hợp pháp. Hai bên chính yếu ở đây là ĐGM và giáo dân chống đối. Nhưng tôi theo dõi các văn thư, các tin tức trên báo chí, thì từ khi xảy ra cuộc khủng hoảng, tôi chưa hề thấy đại diện giáo dân có một cơ hội nào được trực tiếp hầu chuyện ĐGM, mà luôn luôn phải gặp gỡ và tiếp xúc với một người đại diện của ĐGM. Đó là cha Sullivan. Và ai cũng thấy là cha Sullivan được sự phục vụ, cố vấn và hợp tác chặt chẽ của phe cha Dương. Ta nhận thấy là ĐGM đã bị tách rời khỏi giáo dân, sống trong tháp ngà rồi hoàn toàn tin cậy vào sự cố vấn của cha Sullivan và phe cha Dương.

Đến đây tôi xin tạm ngưng nói về cha Sullivan và phe cha Dương để đưa ra một vài ví dụ minh chứng rằng ảnh hưởng của các người thuộc hạ của một vị lãnh đạo quan trọng như thế nào. Ta có thể nói là sự thành công hay thất bại tùy thuộc một phần lớn vào tài năng đức độ của những người cố vấn, tay chân giúp việc của người lãnh đạo.

Trong lịch sử cổ kim của các quốc gia cũng như trong các công việc xảy ra hàng ngày trong mọi tổ chức lớn nhỏ đã chứng tỏ rằng một khi kẻ có quyền biết dùng những người tài ba, chính trực, vì công ích, dám nói sự thật, dám làm những điều phải thì tổ chức đó, quốc gia đó mới mong phát triển và thành công. Ngược lại nếu kẻ có quyền nghe theo những người nịnh hót, tham quyền cố vị, chỉ nghĩ đến tư lợi mà quên công ích thì gây ra biết bao nhiêu thiệt thòi, tai hại cho tổ chức đó, cho quốc gia đó.

Trong thế kỷ 19, nước VN ta ngang hàng với Nhật Bản về mọi phương diện. Nhưng vua Minh Trị Thiên Hoàng của Nhật Bản là một ông vua tài đức, nhìn xa trông rộng muốn tìm mọi cách làm cho Nhật Bản canh tân tiến triển. Ngài cho người đi học hỏi mọi nơi, khi về điều trần những điều mắt thấy tai nghe cho vua. Vua sẵn sàng đón nhận rồi cùng triều thần gồm những người trung chính tài ba tìm mọi cách để xây dựng một nước Nhật giàu mạnh tới mức độ đã đánh bại được nước Nga trong chiến tranh Nga-Nhật năm 1905.

Trái lại, ở nước ta cũng trong thời kỳ đó, dưới triều Tự Đức, vua quan thì cổ hủ, không muốn tìm biết những thay đổi mới trong thế giới. Vua thì bị bọn nịnh thần vây quanh bưng bít không cho vua biết sự thật, sợ mất quyền lợi riêng tư của mình. Nguyễn Trường Tộ, Nguyễn Điều có dịp được ra ngoại quốc, chứng kiến sự văn minh, tiến triển của nước người mà lo cho tiền đồ của nước mình. Các ông này dâng sớ xin vua thay đổi canh tân các việc trong nước để tiến cho kịp với người ta. Nhưng bị các nịnh thần chèn bai “trường trình” với vua là bọn này “nói láo”, “đi xa về nói khoác”. Vì vậy, nước mình cứ ở trong tình trạng hủ lậu. Đến khi quân Pháp xâm chiếm, trước sức mạnh của quân Pháp, vua quan, quân dân mình đành chịu cảnh nhục mất

nước. Hỏi rằng trách nhiệm của cái cảnh mất nước nhà tan này đổ trên đầu ai? Dĩ nhiên là đổ trên đầu mấy vị vua “con trời” và bọn nịnh thần cố tình bưng bít không cho vua biết sự thật để sửa đổi canh tân trong nước theo kịp với người ta như nước Nhật đã làm.

Nhìn lại tình trạng bất an của giáo dân mình, ta có thể nói được là cha Sullivan và phe cha Dương cũng đang làm cái việc tai hại đó cho ĐGM và giáo dân. Cha Sullivan dùng phe cha Dương, đã bưng bít không cho ĐGM nhìn thấy sự thật về giáo dân. Họ đã trình bày sai lạc với ĐGM là phe chống đối chỉ có 282 người, và càng ngày càng ít đi. Nhưng khi Ban Chấp Hành Họ Đạo đề nghị xin trưng cầu dân ý để xem bên nào có đa số thì họ lại lờ đi và nói quanh là bỏ phiếu không phải là cách làm việc của Giáo Hội. Tiếc một điều là ĐGM lại tin họ.

— ĐGM tin họ, nên Ngài mới làm lễ tấn phong cho cha Dương, dù phải dùng chó và cảnh sát canh gác cả ngoài lẫn trong nhà thờ.

— ĐGM tin họ, nên Ngài mới ra lệnh cho hộ tống cha Dương về nhậm chức ở Trung Tâm đến hai lần, nhưng đều bị giáo dân không cho vào.

— ĐGM tin họ nên mới ra lệnh “giải nhiệm” Ban Chấp Hành được toàn giáo dân Họ Đạo bầu lên.

— ĐGM tin họ nên mới cắt cử người của phe cha Dương làm việc phục vụ trong nhà thờ thay những người đã làm từ trước đến nay, gây ra xô xát đáng tiếc.

— ĐGM tin họ nên mới lấy cớ xoá bỏ các thánh lễ VN để buộc giáo dân phải đi lễ Mỹ và như vậy gò ép giáo dân vào xứ Mỹ khi họ chưa sẵn sàng.

Bao giờ ĐGM mới tỉnh ngộ và nhận thấy là Ngài đang bị thuộc hạ “hướng dẫn sai lạc”?

Theo thói thường, khi có một cuộc khủng hoảng thì việc đầu tiên một người lãnh đạo phải làm là tìm cách dập tắt ngay cái ngòi để làm cho tình hình lắng dịu ngay, bằng cách sa thải những nhân vật được coi là liên hệ đến cuộc khủng hoảng hoặc các nhân vật đó tự ý từ chức. Bà Tổng Thống Phi Luật tân Aquino đã yêu cầu cả nội các của bà từ chức để trấn an dân chúng. Ông Alain Devaquet, bộ trưởng bộ Giáo dục Pháp đã tự ý xin từ chức khi các sinh viên đại học biểu tình chống chính sách giáo dục của chính phủ. Ông Poindexter, cố vấn an ninh cho Tổng Thống Reagan đã từ chức vì cuộc khủng hoảng do vụ bán khí giới cho nước Iran gây ra. Về việc đạo cũng vậy, ta có nhiều dịp thấy, ở Mỹ cũng như ở VN, khi một cha xứ không còn được sự kính mến của giáo dân hay bị tai tiếng gì thì ĐGM thường đổi cha đi nơi khác. Nếu cha Dương,

nguyên nhân trực tiếp của cuộc khủng hoảng này, xin từ chức thì Họ Đạo có phúc biết bao, và đã tránh được cái cảnh đau thương cho tất cả mọi người. Một sự hy sinh nhỏ của cha là một ân huệ lớn cho giáo hội, và ai cũng sẽ biết ơn cha. Nhưng tiếc thay! Chẳng những cha Dương không từ chức, lại còn được tấn phong với bất cứ giá nào, cho dù là cái giá đắt nhất mà tiếng tăm và danh dự của ĐGM phải trả, là dùng chó và cảnh sát cả ngoài lẫn trong nhà thờ. Không một ai (công giáo hay không công giáo) khi nghe về biến cố này mà không ngẩn ngơ, lắc đầu về việc làm sai lầm vô tiền khoáng hậu này. Thế nhưng đã hết đâu, các viên chức của Tòa Giám Mục còn tuyên bố với báo San Jose Mercury News, ngày 4-11-86 là, “Cho đến bây giờ ĐGM DuMaine vẫn chưa thấy dấu gì tỏ ra là cha Dương không thể thi hành được nhiệm vụ của một vị chủ chiên” (Diocese officials say that DuMaine has yet to see anything indicating that Luu (Cha Dương) cannot perform his duties as a pastor). Thật là cố chấp hết chỗ nói! Sự chống đối cha Dương rờn rã năm tháng trời, lúc âm thầm, lúc ồn ào, lúc âm ỉ, lúc mãnh liệt, vang dội khắp nơi như vậy mà ĐGM chưa thấy sao? Sự việc quá hiển nhiên như vậy mà nói là “chưa thấy dấu hiệu gì” thì có ai mà hiểu nổi được câu tuyên bố này không? Đối với giáo dân các xứ Mỹ thì một vị linh mục bị chống đối như thế, dù chỉ đến giúp việc mục vụ cũng còn phải tránh, chứ đừng nói chi đến làm chủ chiên. Tại sao đối với giáo dân VN, ĐGM lại khinh thường chèn ép đến thế? Tôi chỉ còn một cách để cắt nghĩa. Đó là vì ĐGM đã bị thuộc hạ bưng bít và vì thế cho đến ngày hôm nay Ngài vẫn chưa biết rõ sự thật về cuộc chống đối của giáo dân, nên Ngài mới có những hành động quá sai lầm gây ra tai hại như hiện nay.

Dựa theo nhận xét được trình bày ở trên, ta có thể nhận thấy rằng: giáo dân là nạn nhân của ĐGM. ĐGM là nạn nhân của thuộc hạ Ngài, tức là cha Sullivan và phe cha Dương.

Vì vậy, bao lâu ĐGM còn ngự trong tháp ngà, bị tách rời khỏi giáo dân, còn tin dùng những người thuộc hạ này thì cuộc khủng hoảng còn kéo dài, gây đau thương tai hại cho tất cả mọi người.

Viết đến đây tôi được tin trong Chính Nghĩa số 24 là Họ Đạo NVCTTĐ đã quyết định thành lập một ủy ban liên lạc bên cạnh Tòa Giám Mục. Tôi thấy đó là một đường lối đúng. Nhưng nếu ủy ban liên lạc không được trực tiếp gặp ĐGM mà vẫn phải qua cha Sullivan và cha Sullivan vẫn còn dùng phe cha Dương thì tôi sợ là tình hình cũng chẳng sáng sủa hơn gì.

————— ĐỖ VĂN HIẾN —————

TÔI ĐI LỄ MỸ

Sau 8 chuyến vượt biên, 2 lần bị lừa, 3 bận bị bẫy, tụi Công An biên phòng Việt cộng rượt chạy bỏ mạng, 2 lần bị bắt. Kỳ đầu được làm “Sinh Viên Đại Học” Cải tạo tại Bàu Lâm (Xuyên Mộc Đồng Nai) với tổng số “Sinh Viên” trên 2.000 người gồm mọi thành phần: Cha cố ni sư, đạo sĩ, bác sĩ, khát sĩ, văn sĩ, nhạc sĩ, ca sĩ, kỹ sư, luật sư, giang hồ, si ke ma túy, quân cán chính, chị em ta, và luôn cả các cán binh, bộ đội, sĩ quan Việt cộng, hằm bà lằng xính cấu, đều được học chung một “Đại học” cho tiện. Sau 2 năm nhờ chạy 2 cây là tôi được tốt nghiệp ra trường. Kỳ thứ 2 tôi bị nhốt vô trại Cầu sắt Cà Mau, khu U Minh này nổi tiếng được muối vắt Đồng Tháp âu yếm chiếu cố rất là kỹ, Tuy phải trải qua bao gian nan hiểm nguy, tôi vẫn không sờn lòng, bền tâm nhất quyết một lòng ra đi tìm tự do, trong đó có tự do giữ đạo thoải mái. May thay, tiếng nói tôi van vái đã thấu tới Trời, lần vượt biên thứ 8 qua đường Rạch Giá, đã được Chúa và Đức Mẹ thương phù giúp thành công đưa đến bờ tự do... Nhập trại tỵ nạn Chérating Mã Lai, làm thủ tục chờ ngày lên đường đi định cư tại Hoa Kỳ.

Trong những thời gian nhàn rỗi ở trại tỵ nạn, tôi thường xách ghế lên văn phòng Cao ủy, ngồi nghe đọc dăm danh sách phỏng vấn, tuyên thệ và các chuyến bay. Nơi đây, tôi chỉ nghe thấy mọi người nói rất một thứ tiếng mà người ta bảo đó là tiếng Mỹ, tôi tự nhủ mình đã lỡ thời, vì hồi còn thanh thiếu niên các trường tôi theo học, chỉ dạy một ngoại ngữ duy nhất là tiếng Pháp (thời Thực dân Pháp) hồi đó cha mẹ thất lưng buộc bụng đành tiền gửi con lên tỉnh học với hy vọng độc nhất mong sao cho con mình đậu cái bằng Primaire, Diplome là được ra làm quan thông, quan phán đầu tòa, tha hồ ngồi chơi xơi nước, ăn bổng, ăn lộc, ăn tiền đút, hưởng vinh hoa phú quý, dân làng kính mến, ba đời chưa hết. Cũng tại vì thế mà ngày hôm nay, tôi bị ĐGM Du Maine liệt kê tôi vào thành phần cao niên hết xí quách, không thể và cũng không cần phải học tiếng Mỹ nữa, câu Ngải nói đúng vì máy Computer trong đầu tôi đã hết dữ kiện (memory) nên không chịu đầu nhận thêm gì được.

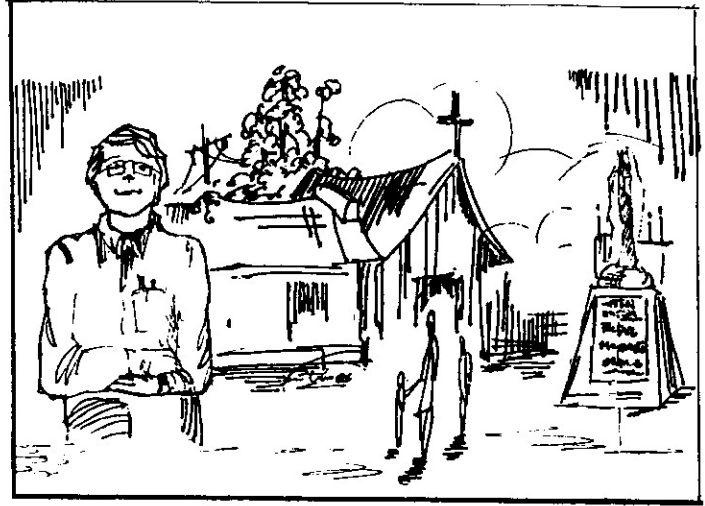
Nhân viên phái đoàn các nước vô trại làm hồ sơ, mỗi khi ra về tôi thấy họ khoa tay chào tạm biệt, họ nói 2 tiếng “BÁI BAI”, tôi chẳng hiểu nghĩa là gì, hỏi anh thư ký ở VP. Được anh cắt nghĩa BÁI BAI là tiếng Mỹ đó, có nghĩa là chào tạm biệt, tiếng Pháp là Aurevoir, nói chi chứ Aurevoir thì tôi rành sáu câu rồi, tôi ngẫm nghĩ tiếng Mỹ đâu có khác xa tiếng Việt bao nhiêu, mình nói chào còn Mỹ nói là Bái Bai, như vậy phân nửa là bởi tiếng Việt mà ra, mai qua Mỹ ráng học rồi cũng nói được. Như vậy là hôm nay tôi đã thuộc lòng được 2 chữ Bái bai, nên mỗi lần tôi thấy nhân viên phái đoàn xách cặp ra về là tôi khoa tay Bái bai loạn chào chào, các vị Tây, Mỹ, Úc, Thụy Điển, Canada cũng nhanh nhẩu vui vẻ đáp lễ Bái bai tôi thật niềm nở.

Ngày tháng qua mau, sau 7 tháng ở trại tỵ nạn Chérating Mã Lai, ngày 28 tháng 9, 1979 tôi được đặt chân vào đất Hoa Kỳ, ước nguyện đầu tiên của tôi là mong sao, được đi sớm đến một nhà thờ, để làm việc đền tạ, cảm ơn Chúa và Đức Mẹ đã gìn giữ phù độ đưa tôi đến bến bờ bình an. May mắn thay, ngày chiều hôm sau, thứ Bảy được người em họ, đem xe đến mời tôi đi lễ, sau 15 phút xe qua xa lộ 101 đến sân nhà thờ. Hôm nay, màn đêm phủ xuống thật sớm trời lạnh, gió lớn làm tôi co ro, lạnh giúm cả người, vì không chuẩn bị áo lạnh đủ, chú em cho hay đây là nhà thờ Đức Mẹ Nữ Vương Hòa Bình (OUR LADY OF PEACE) tôi hỏi với: Lễ Mỹ hay lễ Việt đó. Chú em tôi ra vẻ ngạc nhiên trả lời: Bác quên rồi à! đây là đất Mỹ đâu có phải Saigon, giết ai ra lễ Việt Nam bây giờ, xin bác luôn nhớ là chỉ có đi

xem lễ Mỹ thôi nhé, xin Bác đừng có mơ mộng. Câu trả lời của chú em tôi rất thành thực nhưng lòng tôi cảm thấy đau đớn, khác nào như nghe một bản án chung thẩm, chỉ còn thi hành mà không được quyền khiếu nại, tự nhiên tôi cảm thấy mình vừa bị cướp mất một báu vật và tôi cũng hiểu rõ ràng đi lễ Mỹ là nhà thờ Mỹ, cha Mỹ, giáo dân Mỹ họ làm lễ, đọc kinh, hát toàn bằng tiếng Mỹ cả, tôi thật thất vọng. Nhà thờ hôm nay thật là đông đảo, không một chỗ trống. Vì là ngày kỷ niệm Đức Mẹ Fatima hiện ra lần cuối, nên tôi phải đứng phía cuối nhà thờ. Từ xa ngược mắt nhìn lên phía trái bàn thờ có tượng Đức Mẹ Hòa Bình, tự động 2 hàng nước mắt tôi tuôn ra nói chẳng nên lời, tôi nhắm mắt lại thầm thì cảm ơn Chúa và Đức Mẹ thương dịu dắt tôi thoát gông cùm cộng sản và đưa tôi đến miền đất hứa, tôi cũng tự nhủ, không vì nụ cười người mới mà quên đi nước mắt người xưa, tôi tưởng nhớ đến quê hương yêu dấu Việt Nam, tôi van nài xin Đức Mẹ thương đến Giáo Hội Mẹ quê nhà và con hiểu rằng kể từ hôm nay con chẳng bao giờ được dự một Thánh lễ, đọc kinh hát bằng tiếng mẹ đẻ nữa...

Tôi ngược mắt nhìn trước nhìn sau, bên phải bên trái, toàn thấy tóc trắng, tóc vàng, tóc đỏ, tóc nâu, cái thì dài thướt cái thì cộc lốc, cái thì xoắn tít, tôi sực nhớ ra 2 chữ Hiệp Chúng thật là hữu lý và hôm nay lại có thêm một loại tóc đen da vàng nữa.

Đúng 6g30 Cha bước chân ra phần bàn thờ, thánh lễ bắt đầu, cha Mỹ, giáo dân Mỹ đối thoại đọc kinh hát toàn bằng tiếng Mỹ, lòng tôi băng khuâng chia trí đến tột độ đi xem lễ Mỹ kiểu này, chẳng khác nào đưa thẳng điếc đi xem hát Cải lương; như đất thẳng mù đi xem voi, cho sờ cái cẳng tượng voi là cột nhà, cho mó vào tai biết voi giống cây quạt, cho nắm đuôi voi, con voi có khác gì cây chổi chà. Để đừng nghe, đừng thấy gì làm thêm chia trí, tôi nhắm nghiền đôi mắt lại, thả hồn về Việt Nam, du nhập vào các thánh lễ có cha VN xưng kinh cáo mình, đọc kinh Tin Kính có chuông reo khi dâng Minh Thánh, tôi mãi đang mơ mộng, bỗng nghe nhiều tiếng nói rì rầm, mở choàng mắt thấy cảnh hỗn loạn trong nhà thờ, Cha từ trên bàn thờ nhảy xổ xuống đám giáo dân, ông Mỹ phóng qua bên này, bà Mỹ bước sang bên kia, họ bắt tay nhau tán loạn, có nhiều đôi trẻ làm tới, ôm nhau, ghì nhau, lại còn hôn nhau chùn chụt. Ôi! Thế này là thế nào, thật là ố danh sự đạo, Mỹ thật là nhớ nhãng quá trốn, Cha còn chưa rước lễ, mà đã tính chuyện chém vè, cúp cua, bắt tay ra về, tội này thật là quá lười biếng, tôi còn đang tức giận, thì một cô Mỹ tóc bạch kim đẹp hơn thiên thần, cô cười tươi vui vẻ, chạy lại đưa tay

xin bắt tay tôi, ngàn năm một thuở, tôi lính quỳnh, nhưng cũng phản ứng kịp thời, vì hồi xưa đi làm cho thực dân Pháp, tôi cũng thường bắt tay đều đều, tôi liền đưa tay ra đón bắt lấy bàn tay ngọc ngà của cô miệng tôi nói lớn “BÁI BAI BÁI BAI BÁI BAI” nói luôn 3 lần cho chắc ăn, đồng thời làm ra vẻ thân mật, tôi xiết tay cô thật chặt, bỗng tôi thấy cô rùng mình, cau mày, nhăn mặt, tôi tinh ý hiểu ngay, nguyên do bàn tay chuối mẩn thọt cầy của tôi, nắm tay cô hơi bạo, làm đau tay cô, tôi hối hận muốn ngó lời xin lỗi, nhưng ngật nổi tiếng Mỹ là tôi mít đặc, suốt trong 7 tháng ở trại tỵ nạn, tôi chỉ thuộc lòng có hai “BÁI BAI”, bây giờ biết mô tê chi rứa đâu mà xin lỗi, tôi đành xổ 2 tiếng “BÁI BAI” nữa cho êm chuyện, tôi buông tay cô ra mà trong lòng còn tiếc, giá mình biết tiếng Mỹ thì hôm nay đã được hàn duyên với người đẹp, sung sướng biết bao? Vừa lui gót là gặp chú em cản nói: Lễ đã xong đâu, Cha còn cho rước lễ, ban phép lành nữa kia mà. Ô hay! thế này là thế nào, lễ Mỹ sao kỳ cục vậy. Chính mắt bác nhìn thấy Cha chạy xuống bắt tay giáo dân, chào nhau ra về rồi kia mà, cả cô Mỹ cũng bắt tay chào bác nữa? Thế là chú em tôi cứ ôm bụng bò lê bò càng ra mà cười, cười can không nổi, chú ấy giải thích thế này thế kia, Bác ơi người ta chúc Bình an cho nhau đấy, khi cô Mỹ bắt tay, Bác có nghe thấy cô ấy nói gì với bác không? Có chứ nhưng tiếng Anh tiếng u bác đâu có hiểu gì? Bác chỉ nghe thấy mang máng tiếng “BÍT BÍCH ZU” gì đó, đồng thời cô ấy đưa tay ra, bác tinh ý hiểu ngay là cô ấy muốn chào Bác bắt tay ra về, bác vốn lịch sự có dư, liền bắt tay “BÁI BAI” cô ấy ngay. Chú em tôi lại phá lên cười, cười phun cả bọt mũi, bọt mép, miệng chu lên: Không phải không phải vậy đâu bác ơi, thế này là thế này này: cô ấy nói “Peace be with you” tiếng Mỹ có nghĩa là chúc bình an cho Bác đó, mà bác lại trả lời là “BÁI

BAI” thì chết tổ em rồi. Ô hay, bác đâu có làm, mới đến Mỹ có mấy ngày, làm sao bác đã quên, chắc chú em quên thì có, thánh lễ bên Việt Nam bác còn nhớ, mỗi khi Cha chúc “Bình an của Chúa ở cùng anh chị em” thì giáo dân chỉ khoanh tay, cúi đầu xá nhau thôi, chứ đâu có bắt tay hôn hít tùm lum lên như vậy, Bác thiết tình là nhà quê, lúc đầu em đã thưa với bác, là mình đi lễ Mỹ, mà lễ Mỹ là thế đó, Mỹ người ta phải bắt tay nhau, phải ôm nhau hôn nhau, vỗ lưng bình bịch, nếu không làm thế thì làm sao gọi là lễ Mỹ được, lần sau bác phải cố gắng thành Mỹ thứ thiệt nhé, nếu không mà bác lại cứ tiếp tục Bái bai kiểu này là em đối giả không dám chở bác đi lễ Mỹ nữa đâu? Kể nghe chú em nói thế cũng bùi tai, vì nếu được ôm cô Mỹ ấy là kể như giới già?

Sau lần đi xem lễ Mỹ đó, chỉ vì chuyện ngôn ngữ bất đồng, làm tôi suy tư mãi, vừa mắc cỡ vừa hối hận, mắc cỡ đâm ngực tự trách, tiếng anh tiếng u ần đong, ngu quá người đẹp bắt tay chúc bình an cho mình, không biết còn lại bái bai, hối hận vì nhà quê nhà mùa, bắt tay quá bạo làm đau cả tay người khác, đây là một bài học nhớ đời. Kể từ lần sau, đi xem lễ, tôi tìm một chỗ vắng để dự thánh lễ thầm lặng một mình, vì chẳng cách gì thông công được với Cha và giáo dân Mỹ cả.

Sắp đến ngày giỗ của mẹ tôi, mình là người Việt Nam chữ hiểu để trên đầu, mặt khác, thường được nghe các Cha rao giảng, lửa luyện tội còn nóng hơn lửa trong lò đúc thép, nghĩ đến thế tôi thương mẹ tôi lắm, tôi muốn đi gặp cha để xin lễ cho mẹ tôi, nhưng kẹt nỗi, diễn tả làm sao cho Cha hiểu được ý mình, thôi mọi sự đã có Chúa lo, tôi mạnh dạn leo xe Bus đến nhà thờ, gặp Cha Mỹ tôi “Hai” chào ngài, ngài cũng niềm nở “Hai” lại tôi, tiếp đó Cha vồn vã cho ra một tràng tiếng Mỹ, tôi đoán ý chắc là Cha hỏi thăm sức khỏe và hỏi tôi muốn gì, bí quá một xu tiếng Mỹ không biết nói năng gì đây, thầy kệ tôi cũng xổ đại

ra một tràng: “Ai đau tôi đau, ai đỡp tôi hít,” thế là Cha cứ đứng ngẩn tò te ra, suy nghĩ rõ ràng anh này nói giọng Mỹ, mà tiếng Mỹ làm gì có đỡp với hít, phần tôi cứ tỉnh bơ, ra điều thông thạo tiếng Mỹ, thực tế Cha nói Cha nghe, và tôi nói gì tôi cũng chẳng hiểu, thế là cả hai bên đều bí xị, tôi liền nghĩ ra một kế nói bằng tay bằng chân vậy. Tiện tay cầm cái ly vừa mua ở tiệm về để uống Lave, tay trái giờ ly lên, tay mặt vo tròn miếng giấy gói đặt lên miệng ly, Cha rất tinh ý gật đầu hiểu ngay là dâng thánh lễ, tôi hồ hởi có cơ hội múa tiếp, nhìn trên bàn thờ phía sau có tượng Đức mẹ ban ơn, tôi liền chỉ tay vào Đức Mẹ, hiểu ngay là tôi muốn nói đến mẹ tôi, tiếp đó tôi chấp 2 tay đưa lên ngang tai, nghiêng đầu xuống, cha cũng làm theo y hệt, một tay chỉ Đức mẹ một tay chỉ tôi còn nhắm luôn cả 2 mắt, thế là cha biết hết, biết mẹ tôi đã qua đời rồi, tôi mừng quýnh rút tờ giấy 20 dollars trao cho Cha, điểm này tôi khỏi cần múa, cha cũng hiểu ngay đó là tiền xin lễ, cha thank you riu rít và tôi cũng Bái bai cha hân hoan ra về, tôi rất vui mừng vì đã chu toàn chữ hiểu đối với mẹ tôi.

Ngày tháng trôi qua, hơn một năm trời, tôi đành cam phận đi lễ Mỹ theo kiểu đó, khốn nỗi còn một điều làm tôi áy náy, theo đúng luật đạo còn phải xưng tội rước lễ một năm ít là một lần, tôi cũng thường vỗ ngực kiêu ngạo như quân farisiêu có tội gì đâu mà xưng, chỉ có một tội, qua đây no cơm, rủng mớ, ngày ngày tôi đi cờ bạc, thèm ăn của lạ, thừa lúc con cái đi làm, lên mượn băng video về coi, lòng cũng rạo rục, nên sinh ra muôn vàn giống tội ở chỗ đó, khi hồi tưởng muốn đi xưng tội, nhưng kẹt một nỗi, tiếng Mỹ không biết, có diễn tả bằng tay chân, Cha đâu có biết mà hiểu được, thế là hơn năm nay, tôi bỏ xưng tội rước lễ.

May quá, một hôm đọc báo Liên Lạc, tôi được tin Cha Tịnh về làm lễ Việt Nam tại Trung Tâm Công Giáo đường Singleton, tôi vui mừng hơn hờ có nơi xưng tội xem lễ bằng tiếng Việt Nam thoải mái, nhờ đó qua mấy năm, đời sống đạo của tôi một ngày trở nên sốt sắng như những ngày còn ở quê nhà.

Đùng một cái như tiếng sét đánh ngang tai, ngày 7 tháng 12 năm 1986, Đức Giám Mục Du Maine ra lệnh, quyết định hủy bỏ tất cả các thánh lễ, cử hành bằng tiếng VN tại các giáo đường trong giáo phận San Jose. Tôi buồn phiền lo lắng vô cùng cho phần rỗi của tôi và hàng ngàn giáo dân VN khác, thật tội nghiệp!

Việc phải đến đã đến. 14-12-86 là ngày Chúa Nhật, tôi là một giáo dân thập thành tôi không thể nào bỏ lễ Chúa nhật được, bắt buộc tôi phải đi lễ, dù là lễ

Mỹ, tôi tưởng nhớ lại cảnh đi lễ Mỹ, từ 3 năm trước, tôi ngao ngán chán nản. Bước vào nhà thờ Cha giờ tay làm dấu, nhìn thấy tôi múa tay theo, rồi cha đọc gì, tôi không hiểu, nghe giáo dân Mỹ thưa gì, tôi ráng vênh 2 lỗ tai ra nghe, tôi nghe được, mang máng như là: “AI ĂN XÔI TÁP VÔ,” tôi thầm nghĩ nếu phiên dịch ra được tiếng Việt như thế cũng dễ hiểu dễ thuộc, mỗi chúa nhật thuộc một câu, không bao lâu rồi sẽ khá. Chúa nhật tiếp lại được chú em đưa xe đón đi lễ Mỹ. Cha bước xuống phần bàn thờ làm dấu, “The lord be with you” đọc câu đầu vừa dứt, tôi lớn tiếng thưa liền “AI ĂN XÔI TÁP VÔ,” chú em tôi ra về hốt hoảng bỏ ngỡ vắn tôi: Kỳ quá, bác vừa thưa cái gì vậy, cha làm lễ, chứ làm gì có xôi với chè mà bác lại hô “AI ĂN XÔI TÁP VÔ,” ô hay Chúa nhật trước bác đi lễ, đứng bên ông Mỹ, ông ấy thưa y chang như vậy mà? Bác lộn rồi không phải vậy đâu, bác thiệt là kỳ. Cha đọc tiếng Mỹ là “The Lord be with you” có nghĩa là “Chúa ở cùng anh chị em” và giáo dân thưa lại tiếng Mỹ “And also with you” có nghĩa là “và ở cùng Cha”, giết đâu ra xôi với chè mà tấp vô. Thôi chú mắng sao cũng đành phải chịu, tiếng anh tiếng Mỹ bác có biết khi khô gì đâu? lần sau đi lễ chú nhớ nhắc bác nhé, mà lỡ rui có quen miệng cũng có sao đâu, chú yên chí tại Mỹ có nghe được, cũng đâu có hiểu gì? Đến hồi cha giảng. Cha nói Cha nghe, tôi chỉ nghe thấy vài tiếng everything anything something tôi cũng làm thình lộn, tôi có thói quen rút chuỗi Mối khô ra lần cho qua giờ, rui kẹt hôm nào quên không mang tràng hạt đi, xác tuy ngồi đó nhưng tâm hồn tôi đi chu du Saigon. Đi từ Đakao xuống nhà thờ Đức Bà, cúi chào Đức Mẹ Nữ Vương Hòa Bình, rẽ về Catinat, qua Bona Nguyễn Huệ, vào ngõ Pasteur ăn phở Bằng, về Gia Long lá me bay, rồi chĩa vô chợ Bến Thành xem cô hàng bán vải, ngó các chị hàng bông, sau lần mò tới các gian hàng lê, nho, táo và không lần nào tôi có thể quên, không ghé thăm gian hàng cô Tuyết Nhung, cái tên đã đẹp, nhan sắc lại mặn mà chim sa cá lặn, mắt phượng mày ngài, 2 má ửng hồng, tiếng nói ối chao khoan thai dịu dàng, vừa thoáng nhìn ra bóng tôi, nàng đơn đả nhõng nhẽo mời gọi: Anh ơi, bom tây mới về nóng hổi, tươi lắm thơm lắm, vàng au, ngon tuyệt, Anh mua về cho chị nhà giảm ký ăn chơi, miệng hót tay trao cho tôi cái túi giấy, mỗi khi nghe thấy nàng nhắc đến chị ở nhà làm tôi mất hứng. Thấy kệ, vừa cứng vợ ở nhà, vừa chiều ý người đẹp, tôi ráng mua mở hàng cho cô vài ba ký, tôi cố lựa cho vợ những trái táo chín thơm ngon, bỏ túi đưa cho cô, cô cân tính tiền, tiền trả xong xuôi là đến màn tiền trao

cháo múc, cô liếc mắt đưa tình, trịnh trọng trao túi táo cho tôi còn lèm mẹp: Anh thật có hiếu với chị ở nhà? Sau bữa ăn, tôi nhắc vợ tôi: Minh lấy táo Anh mới mua ra bỏ ăn dessert, táo tây Anh lựa hồi chiều chín thơm ngon ngọt lắm. Tự nhiên nhìn thấy vợ tôi nhăn mặt: Ừa trái táo này đập Anh ơi? Tôi bình tĩnh. Đập bỏ, ngó nghiêng lại thấy vợ tôi cau mày rút trong túi ra miệng kêu: Quả này thối, kể đến quả thứ 3 vừa sâu lại vừa xanh ngắt, cả 3 ký bom chỉ còn lựa được 3, 4 trái, khả dĩ ăn tạm được. Tôi xanh mặt muốn độn thổ, trái lại vợ tôi vẫn tươi cười vui vẻ không hề cần nhắc tôi, chỉ mắng khéo: Chắc Anh quá vội và quá hiền lành (!) nên bị cô hàng thiếu lương tâm, ăn hiếp gạt gẫm Anh đó thôi, thôi bỏ qua, mai mốt anh nên cẩn thận một chút.

Càng suy nghĩ tôi càng mến phục vợ tôi, thật xứng đáng vai trò của một hiền mẫu giàu lòng vị tha không nuôi oán thù, không giống như hồi tháng trước, khi tôi đi dự thánh lễ VN tại nhà thờ Our Lady of Peace, tận mắt tôi nhìn thấy một bà thuộc phía dương gian, đầu búi tóc ngược, mặt trông dữ tợn (y hệt Quận hách trong những bức hí họa của VNTP) ngồi thượng trên hàng ghế đầu bên cánh trái, luôn mở mồm phun ra những lời chửi bới tục tĩu, còn được cổ võ xúi xiểm, bởi một người đàn ông đeo kính trắng, bận áo sơ-mi cụt tay, ngồi bẹp, xếp bằng tròn dưới đất phía sau lưng (hỏi ra được biết ông này là chồng của bà đó). Thiệt tình mà nói ông trội hơn tôi một bậc, tôi tuy được tiếng có hiếu với vợ, nhưng chưa bao giờ giám bán danh dự, cho phép vợ ngồi ngang bằng cái đầu tôi. Chốc lát nghe ông xuyết vợ: Chửi đi, chửi bạo đi, nằm lăn xuống đất, cào mặt ra, la lối lên là bị đánh, bị bộp tai. Lệnh ông ban ra bà vợ thi hành: “Mỹ đưa chúng bay sang đây nuôi ăn cho béo mà còn vong ân bội nghĩa. Xong bà lăn đùng ra 2 tay úp lên mặt... Hồn tôi còn miên man trong giấc mơ, bỗng một hồi chuông reo vang, làm tôi bừng tỉnh, sực nhớ ra Cha đã giảng xong từ khi nào và dâng Minh Thánh Chúa, tôi vội vàng chắp 2 tay cúi đầu xuống thờ lạy Chúa Chí Tôn rũ lòng thương, ban cho chúng con ơn bình an sớm được dự lại các thánh lễ cử hàng bằng tiếng Việt, xin Giáo Hội Mẹ tại quê nhà đang đau khổ đừng bỏ đoàn con lưu lạc, sống vất vưởng tha hương nơi đất khách quê người.

Ngày 26 tháng 12 năm 86

MINH CHÍNH

chuyện phiếm:

Y HỌC THƯỜNG THỨC

BỆNH

ĐAU XƯƠNG SỐNG

Bệnh đau xương sống là bệnh di truyền, thường truyền từ đời Ông Bà Tổ xuống cho đến đời con cái, cháu chắt. Cũng có vài trường hợp ngoại lệ, bệnh đau xương sống không bởi di truyền, mà vì nghề nghiệp, vì luồn cúi quá độ, chất “liêm sĩ” khô cằn, tác hại đến chất nhờn trong tủy xương, khiến cho xương sống bị teo lại, rồi đưa đến hậu quả là lưng bị cong, cúi thấp thường xuyên. Ngoài ra, bệnh này, đôi khi vì quá mặc cảm, tưởng tượng mà trở thành nạn nhân thực sự của nó. Bệnh đau xương sống có rất nhiều nguyên nhân, chúng tôi tạm kể ra đây hai nguyên nhân điển hình:

NGUYÊN NHÂN A: Bệnh nhân có thể là miêu duệ, con cái, cháu chắt của một người mắc bệnh truyền lại. Căn nguyên có thể là tổ tông của bệnh nhân, lúc sinh thời thường cúi nhiều hơn là đứng thẳng, đặc biệt khi “thừa chuyện” với cấp trên. Giới văn nhân, thi sĩ gọi bệnh này là bệnh “trên đội dưới đạp”, giới quân sự thì gọi là “làm lão, báo cáo hay”, giới ngoại giao thì gọi là bệnh “chui cửa hậu”, còn Y giới Hoa kỳ thì kêu là bệnh “bá cáo cống hậu”.

NGUYÊN NHÂN B: Nhiều khi vì bon chen, tưởng tượng thái quá, người ta cũng dễ trở thành nạn nhân thực sự của bệnh đau xương sống. Ví dụ người nói nhiều câu như là: “Cúi lạy ĐC” và vì tập tuồng, diễn xuất thử đi thử lại quá độ, cũng dễ trở thành căn bệnh! Giới tôn giáo gọi loại bệnh này là bệnh “Giuda hôn mặt”, giới Y-sĩ Tây Phương thì gọi là bệnh “Lie kiss”.

TRIỆU CHỨNG: Người mắc bệnh đau xương sống thường đi khòm (nhưng không chống gậy) cúi mình trước đám đông, càng cúi thấp hơn trước những người vị-vọng! Song le, điều dễ nhận ra hơn hết là họ thường hay làm tàng, lớn họng với chính người anh em của mình; nhưng khi bị rượt đuổi, bệnh nhân dễ luồn cúi, trốn chui trốn nhủi, thoát thân, ưu điểm nhờ vào xương sống mềm mại. Theo các nhà súc vật học, người mắc bệnh này được liệt vào thành phần tương cận với loài bò sát, có vú hoặc không có vú, như khỉ, đười ươi, rắn hoặc tắc kè chẳng hạn. Biết làm trò và biết đổi màu “tái xanh” ra màu đỏ, khi ở gần người đội mũ đỏ, và biết “co rúm” người lại khi bị “vấn an sức khỏe” mà bệnh nhân thường có khuynh hướng lựa chọn con đường “tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách”.

Trong một cuộc khảo nghiệm mới đây của một nhóm khoa học gia người Ai Cập, sau nhiều năm nghiên cứu, đã tiết lộ là xương sống của những nhân vật kinh bang tế thế, anh hùng siêu việt thường rất thẳng và cứng, trái lại, xương sống của những người “lạng quạng” như Hồ quý Ly, Lê Chiêu Thống, Lê Long Đĩnh thường rất mềm và cong queo! Rất tiếc nhóm khoa học gia này chưa có dịp khám nghiệm xương sống của 23 vị được “toàn dân kính mến” và của Hội Đồng Giáo... gì đó ở San Jose ra sao! Vì bị “mát” nhiều về thần kinh hệ, bệnh nhân đôi khi trở nên điên khùng, mê sảng như việc “đổ vạ cáo gian” là Đức Cha và Lm. Tổng Quản đã nhầm lẫn khi cho Ông Bài, Ông Thiện rước lễ trong dịp Lễ Giáng Sinh tại nhà thờ Chánh Tòa và tại nhà thờ St. Joseph ở Mountain View ngày 14, 12, 1986 mà báo chí địa phương có đăng tải.

PHƯƠNG PHÁP PHÒNG NGỪA: Không ăn uống, giao du với những người hồ nghi mắc bệnh. Cần xoi nhiều mắt tôm, nước mắt. Húp canh chua cá lóc cách nhật. Xoi giá sống, rau muống tuần/ 3 lần. Kiêng bớt hamburger, cheese, hot dog kéo dễ bị sán “mất gốc”. Nếu được Cha Tổng Quản hỏi: Có muốn mở lại Thánh Lễ Việt Nam không? thì phải hiên ngang trả lời có, đừng như “người ta” trả lời không, chỉ vì ám ảnh và vì đã quên mất tiếng Việt! Ở chốn chung cũng như chốn riêng, luôn luôn đi đứng thẳng lưng, hiên ngang như Quân Nhân của các nước Tự Do trên thế giới. Tránh đi khòm, luôn cúi hoặc bò như khỉ. Sáng, trưa, chiều, tối, ngày đọc 4 lần câu tâm niệm:

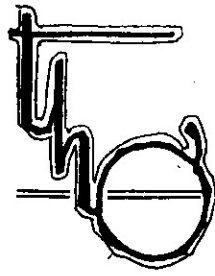
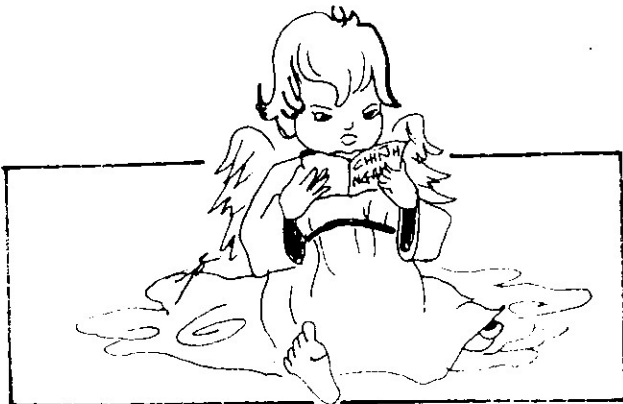
— *Cúi ta không thẹn với đời,*

Ngửa ta không thẹn mặt trời sáng soi!

thì mới mong thuyên giảm hoặc dứt bệnh. Ngoài ra, nên giảm thiểu giờ giấc mà trong nghề nghiệp đòi hỏi đứng, ngồi lâu giờ như làm Báo ĐÚNG TIM, thợ chụp hình.

PHƯƠNG PHÁP TRỊ LIỆU: Đứng giờ ngo đêm 30 âm lịch, trói thúc ké bệnh nhân vào ghế, bắt ngồi khoảng từ 6 đến 8 giờ đồng hồ, xương sống giãn ra, sẽ khỏi. Để bệnh nhân nằm sấp, cúi mặt xuống thảm, trói 2 tay 2 chân bệnh nhân lại rồi kéo thật thẳng như người ta căng da trâu, da bò làm trống, độ 2 giờ, cũng sẽ khỏi. Giã nhỏ 9 nhánh xả tươi, 23 trái ớt hiểm, trộn đều với 4 muỗng muối, 2 muỗng mắm ruốc, hâm nóng, xoa vào xương sống, tự nó sẽ trở về nguồn gốc (VN) cũng khỏi. 52 củ hành hương, 12 nhánh tỏi tươi, giã nhỏ, trộn đều với 6 muỗng café mè, ướp với 1 giờ heo, nướng thật vàng. Nấu cách thủy với 1 ki lô riêng tươi, thái mỏng. Để lửa liu riu độ 1 giờ. Mang ra, nín hơi chườm vào xương sống, các vị thuốc tỏa hơi, cũng khỏi. Kỵ lá mơ và xi-rô Hennessy.

Docteur **VÕ THÁNH VẬT, MA, QUY**
 Nguyên Giám Đốc Tổng Y Viện Cộng Trù.

LỜI

NGUYỄN

U

NG SINH

“Vinh danh Thiên Chúa trên Trời,
 Bình an dưới thế cho người thiện tâm”.
 Năm xưa Thiên Chúa giáng trần,
 Ngồi cao từ bỏ, làm thân khó nghèo.
 Sinh trong hang đá phủ rêu,
 Nằm trong máng cỏ, sương chiều tuyết rơi.
 An hòa đến tận trùng khơi,
 Yêu thương chói rọi vào nơi oán thù.
 Hào quang xua đuổi âm u,
 Ủi an đến chốn lao tù, thở than.
 Năm nay mừng Chúa giáng trần,
 Giáo dân lớp lớp, hàng hàng triều dâng...
 Bắt Cha, bàn Thánh lạnh tanh,
 Tiếng chuông táng nghẹn, tro thân giáo đường!
 Tầng mây tiếng vạc kêu sương,
 Hang lừa dân khóc, khói hương nghẹn ngào!
 Thiên đàng Chúa ngự trên cao.
 Thương dân cứu thoát ba đào, trăm luân.
 Bình tâm cho Đấng chủ chăn,
 Biết thương chiêm lạnh, giá băng tâm hồn.
 Xin đưa dân Việt về nguồn,
 Trọn ơn Cứu độ, vẹn hương giống nòi.
 Chở che thương đùm con côi,
 Bơ vơ đất khách, quê người long đong.
 Giảm thất vọng, thêm cây trồng,
 Chiếu soi Công Lý vào trong tị hiềm
 Xin lau dòng lệ ưu phiền,
 Xin Cha ngăn chặn đảo điên trò đời.

* * *

Ngoài kia mưa gió toi bời,
 Xin ru con giấc u hời Việt Nam
 Mưa khuya, gió rít, đêm tàn,
 Đơn côi một bóng đèn vàng hắt hiu!

San Jose Noel 1986
LÊ THỊ NHU HOA

Giáng Sinh năm 1986

Vui Chúa Giáng Sinh tám sáu đây
Chúa quan phòng Hộ Đạo từng ngày
Giáng trần cứu rỗi cả nhân loại
Sinh xuống lo toan Hộ Đạo này
Họ đã đấu tranh xin Giáo Xứ
Đạo đời tranh luận cậy ơn Thầy
Nữ hoàng bầu cử cho thành đạt
Vương giáo thế quyền chẳng gặp may

ĐƯỜNG TRUNG

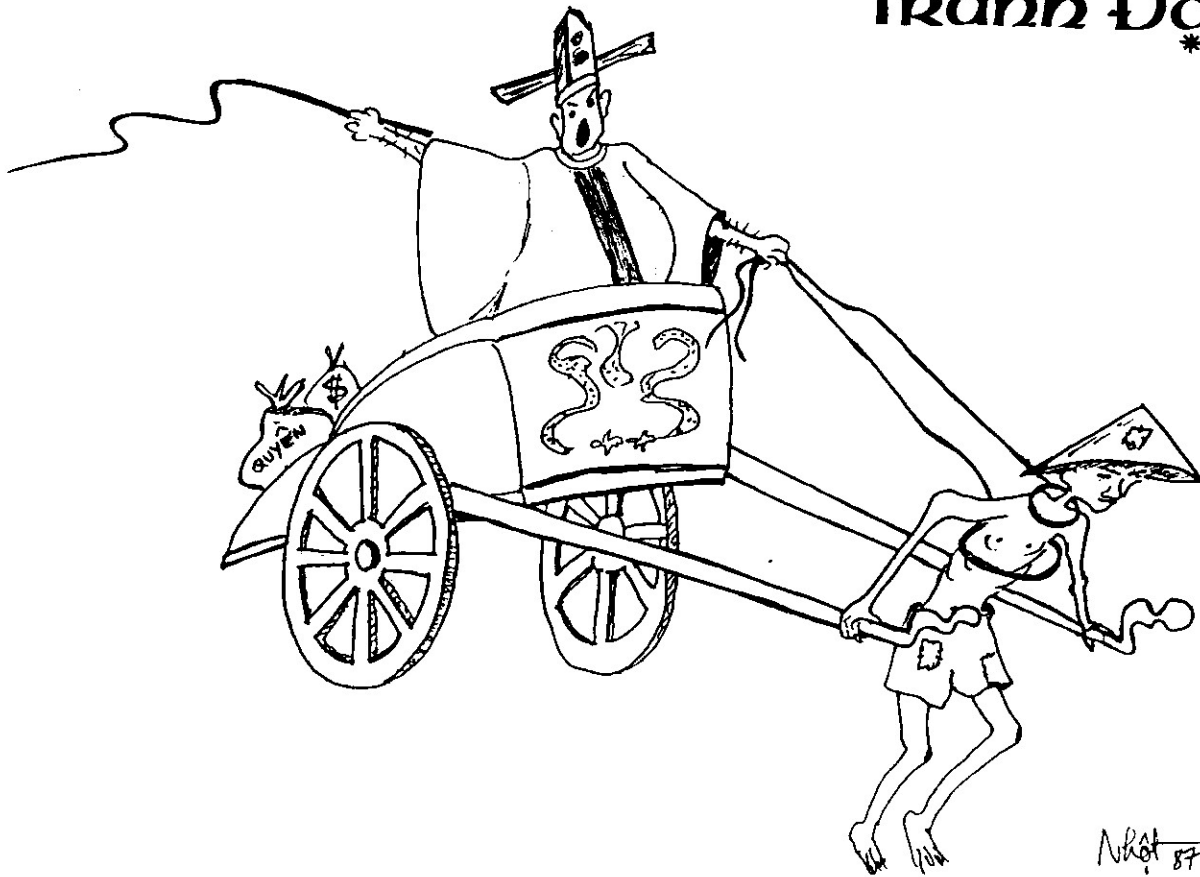
đón
đọc

27

CHÍNH - NGHĨA

Tranh Độc*

Nhật 87

THỜI KỶ VONG QUỐC

(Trích trong Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU của Tôn Thất Thiệt)

LTS: Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU do sử gia Tôn Thất Thiệt biên soạn và được nhà xuất bản Gió Độc ấn hành năm 3050. Đây là câu chuyện dã sử viết về một vương quốc xa xưa vào cuối thế kỷ thứ 20. Mọi chi tiết trong câu chuyện đều hoàn toàn có tính cách tưởng tượng. Tất cả mọi sự trùng hợp về địa danh, nhân vật và tình tiết đều không nằm trong ý muốn của tác giả.

(Tiếp theo kỳ trước)

TRƯỜNG KỶ KHÁNG CHIẾN: CHUẨN BỊ ĐẠI LỄ GIÁNG TRẦN.

Càng gần đến ngày đại lễ Giáng Trần, không khí tại Doanh Tuấn Giáo càng trở nên tấp nập. Bang Phòng Thủ Chân Lý Thái Bình phối hợp chặt chẽ với Bang Hành Sự của Doanh Tuấn Giáo dự định tổ chức một đại lễ thật vĩ đại cho người Hoài Quốc. Trong bối cảnh lịch sử đặc biệt của năm Bính Dần, việc tổ chức nhằm nói lên sức mạnh của đại đa số dân chúng Hoài Quốc đối với hai thỉnh nguyện họ đang theo đuổi. Ngoài ra họ cũng muốn chứng tỏ cho triều đình thấy lòng đạo đức vô biên và tinh thần đoàn kết có một không hai, chống lại những áp bức vô lối của những người đang lãnh đạo.

Giáng Trần là đại lễ hoàn toàn có tính cách thuần túy tôn giáo nên mọi chuẩn bị và tổ chức cũng không ngoài mục đích kể trên. Khoảng một tuần trước ngày đó, Doanh Tuấn Giáo cho người liên lạc thường xuyên với quan Thất Phẩm Tấn Mãnh Nguyên thuộc môn phái Phan Sanh để yêu cầu ông đến chủ sự cho những nghi thức tôn giáo cần thiết. Vì triều đình Thạch Đổ ma cương quyết cấm cách tất cả mọi nghi thức tôn giáo cử hành tại nguyện đường của Doanh Tuấn Giáo, những người lãnh đạo của Bang Phòng Thủ Chân Lý Thái Bình đã khéo léo tổ chức những địa điểm bí mật để quan Thất Phẩm Tấn Mãnh Nguyên có dịp đến chủ sự nghi thức giải hòa cho từng cá nhân. Người Hoài Quốc kéo đến với ông rất đông khiến cho những buổi có nghi thức giải hòa do Tổng Trấn Lộ Dung tổ chức tại các Đền thờ trở nên thưa thớt, trống vắng. Triều đình lấy làm căm giận vô cùng nhưng đành thúc thủ.

Cũng trong khuôn khổ mừng đại lễ Giáng Trần, Bang Phòng Thủ Chân Lý Thái Bình quyết định tung ra hai chiêu thức ngoạn mục khiến Hoàng đế Thạch Đổ Ma trở nên bối rối. Thứ nhất, những người lãnh đạo của Chân Lý Thái Bình âm thầm liên lạc với một vị Tổng trấn người bản xứ đang trấn nhậm một Đền thờ thuộc một Thê Nhân Trấn ở gần Doanh Tuấn Giáo để tổ chức một buổi đại tế cho người Hoài Quốc vào đêm chính lễ 24 tháng 12 năm Bính Dần 1986 tại Đền thờ của ông ta. Được biết lệnh cấm tế tự bằng ngôn ngữ Hoài Quốc đã được ban hành cách đó hai tuần và được tất cả các quan lại trong vương quốc Hồ Sinh triệt để thi hành. Ngoài ra Bạc Trang Hán tử cũng bí mật mời một quan Thất phẩm Hoài Quốc từ phương xa về Hồ Sinh để đồng chủ sự cuộc đại tế. Những tờ hịch báo trước cuộc đại tế bằng ngôn ngữ Hoài Quốc được tung ra khắp nơi khiến dân chúng Hoài Quốc nức lòng, phấn khởi ra mặt. Trái lại triều đình vô cùng lo âu, tìm đủ mọi cách để ngăn cấm. Liên tiếp trong nhiều ngày, Tể tướng Xú Uế Vân cho công bố những thông tư, yết thị xác nhận lệnh cấm đoán các nghi thức bằng ngôn ngữ Hoài Quốc vẫn còn hiệu lực và cho biết bất cứ một buổi tế nào trong ngày đại lễ cũng phải có sự chấp thuận của triều đình hoặc các Tổng trấn bản quyền. Song song với biện pháp trên, triều đình còn tung quân thám báo dò xét và điều tra về địa điểm và vị võ quan bí mật sẽ chủ sự cho cuộc đại tế. Ngoài ra triều đình cũng cho gửi các hỏa tốc thư đến các võ quan Hoài Quốc ở những vương quốc lân cận cảnh cáo họ không được về Hồ Sinh tiếp tay hay tham dự các hoạt động của nhóm Chân Lý Thái Bình; nếu bất tuân họ sẽ bị nghiêm trị theo luật lệ của Thiên Giáo. Mặc dầu tìm đủ cách thăm dò khắp nơi,

triều đình vẫn đành bó tay vì nhóm Chân Lý Thái Bình đã bảo mật tối đa cho kế hoạch trên.

Song song với kế hoạch đại tế, Bang Phòng Thủ Chân Lý Thái Bình còn tung ra một chiêu thức khác thật là hiểm độc. Chiêu thức nhằm hóa giải những tai tiếng không tốt về nhóm người đang chống đối triều đình và nhân tiện đặt Hoàng đế Thạch Đổ Ma vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Chiêu thức này được mệnh danh là “Chiêu Thức Giao Hòa”. Bạc Trang Hán tử và Giáo học Thiên Trang thảo sớ dâng lên Hoàng đế Thạch Đổ Ma để mời ông và tất cả các quan lại Hoài Quốc, kể cả Tổng trấn Lộ Dung, cũng như Tể tướng Xú Uế Ván, phó Tể tướng Ấu Gàn Bộ về tham dự cuộc Lễ Giao Hòa vào tối ngày 24 tháng 12 năm đó. Cuộc lễ Giao Hòa được dự định tổ chức trong thao diễn đường của một Trung học tràng nằm cạnh Doanh Tuấn Giáo. Lời mời này cũng được gửi đến tất cả những tổ chức thuộc Tham Mưu Bộ của Lộ Dung qua hệ thống công báo của Hồ Sinh. Với kế hoạch Giao Hòa vừa kể, nhóm Chân Lý Thái Bình đã đi bước tiên phong trong việc khai thông những bế tắc giữa triều đình và nhóm chống đối. Ngoài ra, nó còn biểu lộ tinh thần ôn hòa và thiện chí hòa giải mà giới lãnh đạo Chân Lý Thái Bình vẫn thường ấp ủ. Khi sớ và thư mời được gửi, công luận nhiệt liệt hoan nghênh việc làm của Doanh Tuấn Giáo, cùng lúc toàn thể dân chúng Hoài Quốc đặt tất cả niềm hy vọng vào sự phúc đáp của Triều đình và Lộ Dung. Tất cả đều chờ đợi trong sự hồi hộp...

TRƯỜNG KỶ KHÁNG CHIẾN: DOANH TUẤN GIÁO VÀ ĐẠI LỄ GIÁNG TRẦN 1986.

Năm Bình Dân 1986 đánh dấu 12 năm người Hoài Quốc mừng đại lễ Giáng Trần trên đất khách quê người. Những năm trước đó, dưới sự cai trị của Tổng trấn Bình Viễn An, người Hoài Quốc tại Doanh Tuấn Giáo vẫn tổ chức đại lễ mừng Thiên Sai Giáo Chủ giáng trần bằng các cuộc tế lễ long trọng và nhạc hội tưng bừng. Năm Bình Dân 1986, mặc dầu đang trải qua một giai đoạn vô cùng khó khăn, các võ quan bị triều đình đưa đi khỏi Doanh phủ, tinh thần dân chúng đối với ngày đại lễ vẫn không có gì thay đổi. Trái lại sự vắng bóng những người lãnh đạo tinh thần càng làm cho dân chúng cảm thấy gần gũi nhau hơn và tinh thần đoàn kết ngày càng lên cao. Điều này đã làm cho những người lãnh đạo Bang Phòng Thủ Chân Lý Thái Bình quyết định mừng đại lễ thật long trọng bằng một buổi đại tiệc và nhạc hội. Buổi đại tiệc và nhạc hội được dự định tổ chức thật vĩ đại đánh dấu biến cố quan trọng trong lịch sử của Doanh Tuấn Giáo. Quyết định trên đã được toàn thể dân chúng hoan nghênh nhiệt liệt và điều quan trọng hơn cả là nguồn tài lực và nhân lực cho việc tổ chức đều do dân chúng tự nguyện đóng góp.

Chiều ngày 23 tháng 12, một toán nghĩa quân của Chân Lý Thái Bình được phái đến ngã tư Cách Phi Tàn và Sinh Tử Lộ để hộ tống cho đoàn xe vận lương đặc biệt đến Doanh Tuấn Giáo. Đoàn xe vận lương được kéo bằng những con ngựa thồ to lớn lầm lũi tiến vào sân tiền đường giữa tiếng reo hò của những người đang có mặt. Để chuẩn bị cho buổi đại tiệc, Doanh Tuấn Giáo đã thuê hẳn đoàn xe vận lương kể trên để chuyển hàng ngàn cân thịt và rượu về Doanh phủ. Kể từ chiều ngày 23 cho đến hết ngày 24 tháng 12, hàng trăm nghĩa quân và dân đinh thuộc Chân Lý Thái Bình bắt tay vào việc tổ chức buổi đại tiệc và nhạc hội vĩ đại nhất kể từ ngày người Hoài Quốc đến định cư lập nghiệp tại Hồ Sinh.

Việc tổ chức được phân công rõ rệt. Một toán nghĩa quân gồm đa số thiếu niên lo giăng những giấy cờ ngũ sắc dọc bờ thành của Doanh phủ. Trên những trụ cờ cao chung quanh sân tiền đường là những lá đại kỳ phát phới tung bay trong gió. Những ngọn đèn lồng hình ngôi sao năm cánh, màu sắc rực rỡ được treo lên tháp cao và chung quanh nguyệt đường, lung linh, nháy múa đẹp mắt. Ở khoảng giữa sân, một toán nghĩa quân khác đang cố hoàn tất bức họa vĩ đại cho lễ đài của buổi nhạc hội. Bức họa diễn tả hình ảnh sống động của ngày Thiên Sai Giáo Chủ Giáng Trần. Nét vẽ linh động, màu sắc hòa hợp khiến bức họa trở nên một trong những họa phẩm kiệt tác khó tìm thấy.

Trong khi đó ở góc cuối sân tiền đường, ba chiếc hỏa lò vỉ đại trong chứa những lớp than hồng đỏ rực được kê ngay ngắn trên những phiến đá to. Hàng ngàn miếng thịt lần lượt phơi mình trên ánh lửa đỏ, màu vàng cháy xém cạnh bắt mắt, tiếng mở chày xèo xèo thơm phức, mùi thơm tỏa ngào ngạt, khói bốc nghi ngút. Dân chúng từng đoàn lũ lượt kéo về Doanh phủ trong những chiếc áo ngự hàn màu sắc rực rỡ. Tiếng cười nói nói, những ly rượu mừng thơm nồng, những miếng thịt béo ngậy, tất cả tạo thành khung cảnh nhộn nhịp, vui tươi sống động. Tất cả mọi người hầu như quên hẳn những ngày tháng nhọc nhằn, những đêm dài lo âu trần trọc cho tương lai của Doanh Tuấn Giáo. Ngày hôm ấy, ngọn lửa đấu tranh sôi sục của 5 tháng biến loạn đã hoàn toàn tắt lịm, nhường chỗ cho không khí an hòa, hoan lạc. Lòng người lắng dịu, tinh thần thoải mái, họ hy vọng Hoàng đế Thạch Đồ Ma sẽ nhân cơ hội đó nối lại nhịp cầu hòa giải giữa triều đình và người Hoài Quốc.

TRƯỜNG KỶ KHÁNG CHIẾN: NIỀM VUI KHÔNG TRỌN VẸN.

Sau khi dân chúng đã vui say với buổi đại tiệc trong sân đường của Doanh Tuấn Giáo, toàn thể dân chúng kéo vào thao diễn đường của Trung học trảng bên cạnh Doanh phủ để dự lễ Giao Hòa và nhạc hội mừng đại lễ Giáng Trần. Trước đó không lâu, Bạc Trang Hán tử đã nhận được hỏa tốc thư của Tể tướng Xú Uế Vân thay mặt cho triều đình phúc đáp sơ mời dự Lễ Giao Hòa của Bang Phòng Thủ Chân Lý Thái Bình. Trong thư, triều đình và các võ quan từ khước lời mời của Doanh Tuấn Giáo với lý do sơ mời của họ không có dấu triện của Tổng trấn Lộ Dung. Tể

tướng Xú Uế Vân nhấn mạnh chỉ có Tổng trấn Lộ Dung mới có đủ tư cách thay mặt Doanh Tuấn Giáo để thảo sơ mời triều đình. Bạc Trang Hán tử đã tiên liệu trước phản ứng của triều đình nên ông không lấy gì làm ngạc nhiên cho lắm. Ông cho người phối kiểm với các võ quan Hoài Quốc; tất cả cũng đều thoái thác không đến tham dự vì chống đối nhóm Chân Lý Thái Bình hoặc vì áp lực của Triều đình.

Lúc bấy giờ hàng ngàn dân chúng bất kể nam phụ lão ấu, kẻ ngồi người đứng, chen chúc lẫn nhau choán tất cả mọi chỗ trong thao diễn đường. Họ hồi hộp chờ đợi giây phút Lễ Giao Hòa bắt đầu. Bất thành linh Hảo hán Hồ Quang Nguyệt trong bộ võ phục đại lễ ba mảnh màu xám, tung mình lên lễ đài tuyên bố sự có mặt của quan Thất phẩm Tấn Mãnh Nguyên và hai Tu sinh của Thiên Giáo. Không khí trong thao diễn đường đột nhiên bùng dậy. Tiếng vỗ tay vang dội, tiếng gào thét hân hoan vui mừng như sấm động; ca tụng sự hiện diện của những võ quan can trường bất chấp lệnh cấm đoán của triều đình. Niềm vui mừng của dân chúng pha lẫn niềm hãnh diện, thương yêu dạt dào đối với những vị võ quan Hoài Quốc vẫn còn chút tình đối với đám dân bất hạnh. Nghi lễ Giao Hòa được bắt đầu bằng những bài đọc ngắn trích từ những pho Thánh thư cổ xưa của Thiên Giáo. Kế đến quan Thất phẩm Tấn Mãnh Nguyên có vài lời nhấn nhủ và chúc mừng dân chúng. Và sau cùng, nghi lễ Giao Hòa được kết thúc bằng những lời cầu thống thiết cho một nền an bình thực sự đến với vương quốc Hồ Sinh và đặc biệt cho Doanh Tuấn Giáo. Tiếp theo là phần nhạc hội tung bừng được trình diễn trên một lễ đài rộng lớn giữa ánh sáng muôn màu của những ngọn đèn rực rỡ. Những bài hát du dương thánh thót, những vũ khúc điêu luyện, những vở hoạt cảnh vui tươi đã mang lại không khí thoải mái vui nhộn cho tất cả mọi người trong đêm đại lễ. Họ say sưa theo dõi buổi nhạc hội đồng thời chờ đợi tin tức về cuộc đại tế bằng ngôn ngữ Hoài Quốc sẽ được thông báo sau đó.

Lúc bấy giờ Tể tướng Xú Uế Vân bực dọc nóng nảy như ngồi trên lửa. Ông đi đi lại lại trong thư phòng, đầu óc làm việc dữ dội, cố gắng tìm cách ngăn chặn buổi đại lễ bí mật của người Hoài Quốc. Suốt cả ngày 24 tháng 12, ông đã cho quân đi dò thám khắp các Đền thờ để tìm cho ra tung tích vị võ quan và địa điểm của buổi đại tế nhưng vô hiệu. Trong lúc ông hoàn toàn thất vọng và buổi nhạc hội của Doanh Tuấn Giáo gần kết thúc, vị Tổng Trấn của Đền thờ mà nhóm Chân Lý Thái Bình dự định tổ chức buổi đại tế báo cáo tự sự với Tể tướng Xú Uế Vân. Vị Tổng trấn hy vọng vào lúc cuối cùng triều đình sẽ không có đủ thời giờ giải quyết và mọi sự sẽ được

diễn ra như dự liệu. Tuy nhiên viên Đệ I võ quan của Triều đình Thạch Đỗ Ma đã cứng rắn, cấp tốc ra lệnh cho vị Tổng trấn phải lập tức hủy bỏ buổi tế, đồng thời đe dọa ông bằng những biện pháp kỷ luật gắt gao nếu vẫn bất tuân lệnh cấm của Triều đình. Thế là cuộc đại lễ của Doanh Tuấn Giáo bị “bức tử” vào giờ cuối. Khi Hảo hán Hồ Quang Nguyệt tuyên đọc thông tư khẩn cấp về quyết định và những biện pháp của triều đình về buổi đại tế của người Hoài Quốc, hàng ngàn người trong thao diễn đường sừng sờ chết lặng. Cả bầu trời như sa xuống, không khí nặng nề ngột ngạt bao phủ cả tòa nhà rộng lớn. Họ uất ức, nghẹn ngào không nói nên lời. Niềm vui cuối cùng của ngày đại lễ an hòa đã bị chính những người lãnh đạo của họ hủy diệt. Những người luôn luôn kêu gọi yêu thương, thân ái lại là những người xóa bỏ niềm an hòa, thanh bình của đám dân cô thế.

Để đối phó với biến chuyển đột ngột do quyết định hà khắc của triều đình, Bang Phòng Thủ Chân Lý Thái Bình kêu gọi toàn thể dân chúng kéo về Đền thờ Vương Quốc để tham dự buổi đại tế do đích thân Hoàng Đế Thạch Đỗ Ma chủ sự. Đây là lần đầu tiên Đền thờ Vương quốc chứng kiến một số đông người Hoài Quốc về dự tế. Họ đứng chật cả hành lang và những lối đi dẫn vào Đền thờ. Khuôn mặt của họ thoảng nét buồn bã, đầu óc nặng trĩu những ưu tư. Hoàng đế Thạch Đỗ Ma từ trên chánh điện nhìn xuống đám dân Hoài Quốc, ông cảm thấy lo âu thực sự. Ông nhớ đến hình ảnh hỗn loạn ngày ông cố tình

làm Lễ Trao Gươm cho Tổng trấn Lộ Dung ở Đền thờ Đồng Tâm cách đó vài tháng. Ông chờ đợi chuyện chẳng lành sẽ xảy đến. Tuy nhiên đám người Hoài Quốc đã có chủ trương ôn hòa trong ngày đại lễ nên họ chỉ im lặng tham dự cuộc tế. Chỉ đến lúc cuối trước khi cuộc tế bế mạc, cả hàng ngàn người Hoài Quốc đã tự động cất cao bài hát mừng đại lễ Giáng Trần bằng ngôn ngữ của họ. Tiếng hát của họ thật cao và to làm Hoàng đế Thạch Đỗ Ma và một số ít người bản xứ có mặt trong Đền thờ bàng hoàng sững sờ. Mặc dầu bài hát hôm ấy có những cung bậc vui tươi, mừng rỡ, chào đón Vị Cứu Tinh của nhân loại, giọng hát của người Hoài Quốc hình như chất chứa một âm hưởng u buồn, than vãn cho số phận hẩm hiu, tiếc nuối cho một ngày vui không trọn vẹn.

Tục truyền rằng trước đó nhiều đêm, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma đã trần trọc bản khoản rất nhiều về những diễn biến tại Doanh Tuấn Giáo. Ông cảm thấy bức dọc vì không thể nào ngăn chặn được buổi tế tự của người Hoài Quốc. Mãi đến tối ngày 24 tháng 12, trước khi ngự giá đến Đền thờ Vương quốc để chủ sự buổi tế tự cho ngày chính lễ, ông vẫn còn ưu tư ray rứt. Khoảnh khắc trước giờ ông lên đường, quân tâm phúc của Tể tướng Xú Uế Văn vội vã phi ngựa về hoàng cung phúc trình tự sự. Hay tin buổi tế bí mật của nhóm Chân Lý Thái Bình đã bị Tể tướng Xú Uế Văn ra lệnh hủy bỏ, gương mặt của Hoàng đế Thạch Đỗ Ma đang từ u sầu trở nên tươi tỉnh. Ông thở phào nhẹ nhõm; tắt ngọn bạch lạp bước vội ra ngoài. Trong bóng tối, miệng ông nở một nụ cười đắc chí; nụ cười không thể ngờ được trên môi của một nhà lãnh đạo Thiên Giáo. Ông lầm bầm “Thế là xong!” rồi băng mình qua khoảng sân rộng. Cùng lúc ấy, quan Giám lĩnh của Nha Thiên Văn ghi nhận một hiện tượng lạ chưa bao giờ xảy ra tại vương quốc Hồ Sinh. Xuyên qua thiên văn kính, quan Giám lĩnh nhận thấy ánh sáng của sao An Bình đã bị lu mờ toàn diện vì ảnh hưởng của sao Hảo Vọng. Một điều lạ lùng khác làm ông muốn toát mồ hôi là vị trí của sao Thiên Tử đã hoàn toàn di động. Thay vào đó, ánh sáng của sao Quả Tạ lại chiếu thẳng vào hướng hoàng cung. Ông định vào cấp báo cho Hoàng Đế Thạch Đỗ Ma nhưng đoàn xa giá vừa rời khỏi cổng thành.

(Còn tiếp)

